

I. DISPOSICIONS GENERALS**MINISTERI DE MEDI AMBIENT, I MEDI RURAL I MARÍ**

20680 *Reial decret 2090/2008, de 22 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament parcial de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental.*

La Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental, per mitjà de la qual s'incorpora a l'ordenament jurídic intern la Directiva comunitària 2004/35/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, sobre responsabilitat mediambiental en relació amb la prevenció i reparació de danys mediambientals, estableix un nou règim jurídic de reparació de danys mediambientals d'acord amb el qual els operadors que ocasionin danys al medi ambient o amenacin d'ocasionar-lo han d'adoptar les mesures necessàries per prevenir causar-los o, quan el dany s'hagi produït, per retornar els recursos naturals danyats a l'estat en què estaven abans de causar el dany. Amb aquesta finalitat, la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, estableix, a l'annex II, un marc general d'actuació que ha d'observar l'Administració competent a l'hora de determinar de quina manera s'ha de reparar el dany al sòl, a l'aigua, a la costa o a les espècies silvestres i els hàbitat, en funció del recurs natural de què es tracti.

D'altra banda, la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, preveu que els operadors que preveu l'annex III constitueixin garanties financeres amb les quals fer front a les responsabilitats mediambientals en què puguin incórrer. Per fixar la cobertura d'aquestes garanties s'ha de disposar d'un mètode de càlcul eficaç i homogeni, que no generi distorsions en el funcionament del mercat interior i permeti definir amb precisió i un grau mínim de certesa l'import econòmic del risc ambiental al qual està exposat un operador en l'exercici de les seves activitats econòmiques i professionals. Així, l'article 24 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, disposa que el Govern ha d'establir els criteris tècnics que permetin avaluar la intensitat i l'extensió del dany mediambiental i determinar el mètode que garanteixi una avaluació homogènia dels escenaris de riscos i dels costos de reparació associats a cadascun d'aquests i asseguri una delimitació uniforme de la definició de les cobertures que siguin necessàries per a cada activitat o instal·lació.

En relació amb aquestes dues qüestions, la disposició final tercera de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, conté l'habilitació de desplegament a favor del Govern, el qual faculta per dictar, amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes, en el seu àmbit de competències, les disposicions necessàries per al desplegament i l'execució del capítol IV, relatiu al règim jurídic de les garanties financeres, i dels annexos de la Llei, entre els quals s'inclouen l'annex I sobre criteris per determinar la significativitat del dany a les espècies silvestres o als hàbitat, l'annex II sobre reparació del dany mediambiental i l'annex VI sobre la informació que les administracions públiques han de facilitar al Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí en matèria de responsabilitat mediambiental. En definitiva, aquest Reglament aborda un desplegament parcial de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de manera que es compleix el que disposa aquesta mateixa disposició final tercera respecte a l'obligació temporal d'aprovar-lo abans del 31 de desembre de 2008.

El Reglament té un total de 46 articles, agrupats en tres capítols, set disposicions addicionals i dues de finals, i també dos annexos.

El capítol I conté les disposicions generals i inclou quatre articles sobre definicions, cooperació entre administracions públiques, recopilació i difusió d'informació rellevant per a la reparació del medi ambient i concurrència de normes aplicables. En relació amb la cooperació i col·laboració entre administracions públiques, es crea la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals, integrada per representants de l'Administració General de l'Estat i de les comunitats autònomes, i que té com a propòsit general facilitar l'intercanvi d'informació i l'assessorament en matèria de

responsabilitat mediambiental. En el disseny d'aquesta Comissió s'ha optat per una configuració flexible, de manera que s'incorporen al Reglament uns preceptes de caràcter general que permetin la seva posada en marxa, com ara els relatius a la seva composició i funcions, perquè sigui la mateixa Comissió qui concreti les seves normes de funcionament i d'adopció d'acords. Si que es preveu, atès el caràcter marcadament tècnic de l'òrgan, que la Comissió acordi, amb la finalitat de dur a terme les tasques preparatòries dels assumptes que aquella hagi de tractar, la creació de comitès de composició especialitzada en què participin, entre d'altres, experts de prestigi reconegut en funció de la matèria de què es tracti en cada cas.

L'article 4 imposa al Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí la política de facilitar a l'operador el compliment de les seves obligacions legals, en particular en relació amb la posada a disposició del públic de tota la informació necessària per fer front a la reparació dels danys mediambientals, com ara la relativa a la determinació de l'estat bàsic, als límits de toxicitat o a les dades més rellevants sobre experiències prèvies.

El capítol I es tanca amb un article sobre concurrència de normes, el qual preveu que, en el moment en què els operadors posin en coneixement de l'autoritat competent la informació relativa a un dany ambiental, l'autoritat ha de valorar si la reparació es porta a terme de conformitat amb el sistema que preveuen la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i el mateix Reglament, o es porta a terme de conformitat amb el que disposa altra normativa sectorial, dins el marc que permet l'article 6.3 de l'esmentada Llei. Necessàriament, aquesta anàlisi jurídica requereix en cada cas concret una ponderació dels interessos implicats i la interpretació de les regles de concurrència atenent el criteri de raonabilitat que inspira tant la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, com la Directiva que transposa. Com a supòsits d'aplicació d'aquest article, es poden esmentar, a títol d'exemple, els casos en què el dany es pot reparar de manera simplificada quan aquest tingui menys entitat o quan sigui procedent l'aplicació de la legislació d'emergències. En aquests casos és necessari que hi hagi serveis específics i suficients, així com procediments normalitzats per atendre la reparació que, en tot cas, ha d'assolir resultats equivalents als que s'haurien obtingut en aplicar aquest Reglament.

El capítol II proporciona, en conjunció amb els dos annexos, un marc metodològic per determinar el dany mediambiental que s'ha produït i, en funció del seu abast, establir les mesures de reparació necessàries en cada cas.

La determinació del dany mediambiental, que regula la secció 1a, comprèn la realització d'una sèrie d'operacions encaminades, en primer lloc, a identificar l'agent causant del dany i els recursos naturals i serveis afectats; en segon lloc, a quantificar el dany en funció de la seva extensió, intensitat i escala temporal i, finalment, a avaluar-ne la significativitat. El Reglament inclou a l'annex I una descripció detallada d'alguns aspectes tècnics associats a aquest procés de determinació. D'altra banda, atès que la determinació de la significativitat del dany és una operació crucial, ja que sobre aquesta determinació descansa l'aplicabilitat del sistema de responsabilitat mediambiental, s'ha procurat recórrer a criteris que garanteixin l'objectivitat en aquesta tasca d'apreciació. Per això, quan ha estat possible, s'ha optat per referir aquesta significativitat als estàndards previstos en altres normes per a cada recurs natural, atès que reflecteixen el que s'ha d'entendre per un estat raonable de conservació de cadascun d'aquests i, per tant, permeten qualificar l'alteració adversa d'aquest estat com un dany significatiu que s'ha de reparar.

En relació amb la significativitat del dany a les aigües subterrànies, se'n fixen criteris a l'article 16.2, sense perjudici de la seva revisió, si és necessari, quan es promulguin les normes de transposició de la Directiva 2006/118/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa a la protecció de les aigües subterrànies contra la contaminació i el deteriorament.

A més dels criteris de significativitat del dany que tenen com a referència el recurs natural afectat, també s'han inclòs criteris basats en el tipus d'agent que ho genera, especialment per aprofitar la creixent informació i experiència que hi ha en el camp dels agents químics. Així mateix, s'inclou un criteri subsidiari per determinar la significativitat dels danys a les aigües i els sòls contaminats en els casos en què no sigui possible

determinar-ho de conformitat amb les regles anteriors. Aquest criteri, que es basa en servei d'acollida o d'hàbitat que presten el sòl i les aigües, presumeix que els danys a aquests recursos naturals tenen caràcter significatiu si ho són els danys a les espècies silvestres que els habiten. D'altra banda, l'aplicació d'aquest criteri als sòls contaminats és necessària perquè en aquests casos seria inoperant recórrer al criteri que preveu l'article 16.3 del Reglament, el qual remet a la normativa sobre sòls contaminats i que parteix de la hipòtesi que el sòl estava net abans del dany.

La secció es tanca amb un article referit a la determinació de l'estat bàsic, entès, de conformitat amb la definició que recull la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, com aquell en què, si no s'hagués produït el dany mediambiental s'haurien trobat els recursos naturals i els serveis en el moment en què van patir el dany. Respecte a aquesta definició, el Reglament hi afegeix una precisió important per aclarir que l'estat bàsic s'ha de determinar en relació amb l'agent causant del dany i, per tant, no fa referència a un estat ideal de conservació del medi receptor, sinó a aquell que presentava el medi en el moment immediatament anterior a l'actuació de l'agent. Per tant, són les variables vinculades a l'esmentat agent les que s'han d'analitzar abans i després del dany. D'altra banda, es preveuen els supòsits en què la determinació de l'estat bàsic ha de tenir en compte la possible evolució que haurien tingut els recursos naturals si no s'hagués produït el dany: quan hi hagi informació històrica fefaent que demostrï la tendència evolutiva dels recursos naturals o la previsió que hi hagi un canvi d'ús del sòl en un instrument de planejament amb anterioritat a la producció del dany.

A la secció 2a es regulen les mesures de reparació primària, complementària i compensatòria. Els preceptes sobre reparació primària no comporten més dificultat perquè són el reflex de la reparació que tradicionalment i principalment s'ha fet dels danys al medi ambient. Així, el Reglament exposa les diferents mesures que han de conduir a la restitució de l'estat bàsic, com ara l'eliminació, retirada o neutralització de l'agent causant del dany, la reposició del recurs afectat o la recuperació natural, i assenjala la necessitat d'estudiar diferents alternatives de reparació primària per seleccionar la més adequada en cada cas.

Presenten una novetat més important les pautes que es preveuen per determinar les mesures de reparació complementària i compensatòria i en l'elaboració de les quals s'han pres com a referència els treballs i estudis elaborats per la Comissió Europea sobre la metodologia necessària per aplicar la Directiva 2004/35/CE (projecte REMEDE). Seguint els criteris que proporciona l'annex II de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, s'ha mirat de reflectir els supòsits en què s'ha d'emprendre una reparació complementària, i s'ha incidit en el supòsit que la reparació primària no es consideri raonable, o bé perquè el termini necessari per a la seva efectivitat, o bé perquè el seu cost, resultin desproporcionats en relació amb el benefici ambiental que se'n vol d'obtenir. A més, amb la finalitat de reduir el grau d'indeterminació que pugui significar l'apreciació de l'esmentat benefici ambiental, es preveu que es tingui en compte el valor social dels recursos i serveis naturals perduts, entès aquest benefici com a expressió monetària del benestar o la utilitat que aquells generen. No obstant això, s'ha de matisar que amb la inclusió d'aquesta al·lusió al valor social dels recursos naturals no es pretén excloure altres criteris que també condueixin a aquesta apreciació. En tot cas, el caràcter desproporcionat del cost del projecte s'ha d'acreditar en una memòria econòmica que el justifiqui, la qual té caràcter públic i ha de ser especialment analitzada per l'autoritat competent en el moment de l'aprovació del projecte. D'altra banda, la tipologia de mesures de reparació es tanca amb les mesures compensatòries que s'han d'aplicar per «compensar» les pèrdues provisionals de recursos naturals i serveis des que produeix el dany fins que tingui efecte la reparació primària o, si s'escau, complementària.

Com que tant la reparació complementària com la compensatòria suposen la creació addicional de recursos naturals i de serveis, és necessària l'aplicació de criteris d'equivalència que permetin calcular aquests nous recursos que s'han de generar amb la reparació perquè siguin del mateix tipus, qualitat i quantitat que els danyats. L'annex II descriu de manera detallada els supòsits en què s'ha d'aplicar cada criteri d'equivalència

(recurs-recurs, servei-servei, valor-valor, valor-cost), i són els criteris recurs-recurs i servei-servei els que tenen caràcter prioritari, en garantir un major grau de substitució entre els recursos i serveis danyats, i aquells que es poden obtenir a través de la reparació. Els dos criteris requereixen l'aplicació d'una metodologia denominada Anàlisi d'Equivalència de Recursos que, com s'ha assenyalat, es desenvolupa seguint els treballs del projecte REMEDE. Així mateix, aquest annex preveu els supòsits en què és necessari acudir als mètodes de valoració que ofereix l'anàlisi econòmica.

En l'àmbit de la reparació complementària i compensatòria, requereix una menció especial el lloc en què s'ha d'emprendre la reparació. Així, s'opta per acudir preferentment al lloc on s'ha produït el dany –o al lloc més pròxim a la ubicació dels recursos naturals i serveis danyats–, tot i que si això no és possible o adequat, l'autoritat competent pot acordar que la reparació es realitzi en un lloc alternatiu vinculat geogràficament als esmentats recursos naturals, entenent que existeix l'esmentada vinculació si s'hi pot establir una connexió ecològica, territorial o paisatgística. En els casos en què la reparació s'efectuï en un lloc diferent al danyat, per bé que es preveu que l'operador ha de tenir en compte els interessos de la població afectada, correspon especialment a l'autoritat competent vetllar per l'adequada ponderació dels interessos en el moment de l'aprovació del projecte.

La secció 2a finalitza amb la previsió que l'autoritat competent, en els casos en què els recursos naturals estiguin en un estat de conservació no favorable o degradat en el moment anterior al dany, pugui realitzar directament el projecte de reparació o convingui amb l'operador la realització d'un projecte encaminat a millorar l'estat previ dels recursos naturals. Aquesta facultat de millora de l'estat bàsic té caràcter potestatiu per a l'autoritat competent, de manera que no ha de suposar un cost addicional per a aquesta si no opta per assumir-lo, i en cap cas quan la reparació correspongui a un altre subjecte de conformitat amb la normativa sectorial aplicable.

D'altra banda, aquest capítol també pretén traçar, amb la finalitat de garantir un mínim de seguretat jurídica a l'operador, l'esquema general d'actuació en cas que es generi un dany, que bàsicament consisteix en el següent: una vegada comunicat el dany a l'autoritat competent, l'operador ha de concretar en un projecte les mesures necessàries per reparar el dany. Aquest projecte l'ha de valorar i aprovar l'autoritat competent i, una vegada concloua l'execució, ha de ser objecte d'un informe final de compliment que ha d'elaborar l'operador i que s'ha de presentar a l'autoritat per obtenir-ne la conformitat. Així, el capítol II es tanca amb la secció 3a, que conté una sèrie de preceptes relatius al seguiment i la vigilància del projecte de reparació durant la fase d'execució i qüestions relatives a l'informe final de compliment.

El capítol III aborda els aspectes relatius a la garantia financera obligatòria i es divideix en tres seccions. La secció 1a està dedicada a la determinació de la garantia i el nucli central d'aquesta regulació és la descripció dels passos necessaris per calcular-ne la quantia. Com preveu l'article 24.3 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, aquest càlcul ha de partir d'una avaluació homogènia dels escenaris de riscos i dels costos de reparació, per la qual cosa és necessari que aquest Reglament prevegi l'abast i el contingut de la corresponent anàlisi de riscos. A més, per proporcionar seguretat a la determinació final de la quantia de la garantia, es preveu que l'anàlisi de riscos ha de ser verificada per un organisme acreditat.

Per a la fixació de la quantia de la garantia financera, es pren com a punt de partida l'anàlisi de riscos que ha d'identificar els escenaris accidentals i la seva probabilitat d'ocurrència; establir el valor monetari del dany associat a cada escenari a partir de la quantificació del dany i del cost de la reparació primària; i determinar el risc associat a aquests escenaris, entès aquest com a producte de la probabilitat d'ocurrència i el valor del dany de cada escenari; seleccionar els escenaris accidentals de menys cost associat que agrupin el 95 per cent del risc total i, en darrer lloc, establir com a proposta de quantia de la garantia la del dany mediambiental més alt entre els escenaris seleccionats. Aquest criteri de selecció dels escenaris de referència pretén assolir un equilibri entre els riscos coberts i la quantia de la garantia. Així es manté un elevat nivell de cobertura, en quedar

inclosos els escenaris que agrupen el 95 per cent del risc total, per bé que s'exclouen del càlcul els escenaris més improbables i de cost manifestament més alt, ja que la seva inclusió esbiaixaria la quantia de la garantia cap a un cost excessiu per a l'operador.

Finalment, l'autoritat competent ha de determinar la quantia de la garantia després de comprovar el compliment dels requisits formals de la proposta presentada per l'operador en la seva anàlisi de riscos.

Evidentment, encara que aquesta anàlisi de riscos respon exclusivament a les exigències legals que configuren la garantia financera, no hi ha res que impedeixi que, amb caràcter voluntari, aquesta anàlisi pugui atendre altres finalitats més àmplies i habituals en el camp mediambiental, com pot ser la prevenció dels danys ambientals que una determinada activitat pugui generar.

Quant a l'elaboració de l'anàlisi de riscos, s'ha de seguir la metodologia que preveuen el mateix Reglament i la norma UNE 150008 o altres d'equivalents. Ara bé, amb l'objectiu de facilitar la realització de l'esmentada anàlisi, es flexibilitzen les regles aplicables a la determinació del dany, ja que podria resultar excessiu exigir el mateix grau de detall per determinar un dany hipotètic que un dany que ja s'ha produït. En tot cas, es mantenen una sèrie de paràmetres que s'han de valorar amb la finalitat d'assegurar una correspondència entre la cobertura de la garantia i l'estudi que s'ha de fer per avaluar i reparar el dany. Així mateix, amb la mateixa finalitat de flexibilització, s'estableixen dues regles específiques per simplificar la quantificació del dany. La primera regla permet la utilització de models de simulació del comportament de l'agent causant del dany; la segona estableix uns valors concrets per a la intensitat del dany. Aquests valors es calculen a partir de la regla general sobre nivells d'intensitat del dany que preveu l'article 2 e), i representen la mitjana aritmètica dels límits establerts per a cada un d'aquests nivells.

Per facilitar l'avaluació dels escenaris de riscos, així com per reduir el cost de la realització, el Reglament preveu diferents instruments de caràcter voluntari, com ara les anàlisis de riscos mediambientals sectorials i les taules de barems. Les anàlisis sectorials, que han de ser particularitzades per a cada cas concret, poden consistir o bé en models d'informe de riscos ambientals tipus –els anomenats MIRAT– o bé en guies metodològiques quan l'heterogeneïtat de les activitats que integrin un mateix sector ho requereixi. En els dos casos es requereix l'informe de la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals, i la seva difusió correspon al Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí. Els dos instruments, tal com deriva de la disposició final única del Reglament, han d'estar elaborats abans de l'aprovació de les ordres ministerials que preveu la disposició final quarta de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, per a l'exigibilitat de la garantia financera obligatòria. Les taules de barems estan previstes per als sectors o petites i mitjanes empreses que, pel seu alt grau d'homogeneïtat, permetin l'estandardització dels seus riscos ambientals. Aquestes taules es poden incloure a les ordres ministerials.

En aquesta mateixa secció, s'estableixen les regles per a l'actualització de l'anàlisi de riscos i de la garantia financera, la continuïtat d'aquesta garantia i, finalment, es preveuen els supòsits en què una pluralitat d'activitats o instal·lacions es poden garantir a través d'un únic instrument de garantia. El Reglament permet que quan un operador exerceixi la seva activitat en més d'una instal·lació pugui triar entre instruments de garantia independents o una única garantia per a diverses instal·lacions. En aquest segon cas, atès que suposa una flexibilització de la regla general d'una garantia per instal·lació o per activitat, per assegurar que, si es produeix un dany mediambiental en una instal·lació, la garantia no s'esgoti per a la resta i que es mantingui un nivell de cobertura suficient, s'estableix una clàusula de reposició de la garantia. A més en aquests casos, s'estableix una regla de connexió territorial per determinar davant quina autoritat competent s'ha de presentar la garantia.

En relació amb la continuïtat de la garantia financera es preveu que s'hagi de mantenir en vigor durant tot el període d'activitat, amb independència que es pugui renovar algun dels seus elements, com ara la modalitat de garantia per la qual s'opta o l'entitat financera o asseguradora amb la qual se subscriu.

La secció 2a del capítol III de les garanties financeres recull les previsions específiques de cadascuna de les tres modalitats de garantia financera: l'aval, la reserva tècnica i la pòlissa d'assegurança. En relació amb l'aval, s'estableixen els requisits per a la seva constitució i reposició, i es remet per a les altres a la seva normativa reguladora específica. Respecte a la reserva tècnica, se'n regula la constitució, la materialització en deute públic per garantir l'estabilitat de la inversió, així com la seva reposició. I, finalment, quant a l'assegurança, es desenvolupa l'actuació del Fons de compensació de danys mediambientals del Consorci de Compensació d'Assegurances: es determina la fixació del recàrrec sobre la prima per la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions, s'estableixen les exclusions i els límits de la cobertura del Fons, i es preveu l'obligació de les entitats d'asseguradores de conservació de la informació relativa als contractes d'assegurança subscrits per donar cobertura a aquesta garantia financera obligatòria durant l'àmbit de la responsabilitat mediambiental.

La secció 3a està dedicada a la verificació de l'anàlisi de riscos mediambientals, i s'hi estableixen els aspectes que, almenys, s'han de comprovar en el procés de verificació i els requisits mínims que han de complir els verificadors.

Finalment, respecte a les disposicions de tancament, quatre d'aquestes mereixen un comentari. Les disposicions addicionals tercera i sisena inclouen clàusules d'adaptació de les assegurances i de l'anàlisi de riscos mediambientals existents a l'entrada en vigor del Reglament perquè es puguin substituir o completar amb la finalitat que es cobreixin també les responsabilitats que derivin del sistema de responsabilitat mediambiental. A més s'ha considerat oportú incorporar, a la disposició addicional quarta, una clàusula de revisió dels mètodes per a la fixació de la quantia de la garantia financera i per a la reparació del dany mediambiental, quan hi hagi l'experiència suficient en la seva aplicació per avaluar la idoneïtat de les metodologies o, en tot cas, al cap de cinc anys des que s'hagi iniciat la seva exigibilitat o la seva entrada en vigor, respectivament. Finalment, per mitjà de la disposició addicional cinquena, es compleixen les obligacions derivades de la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis al mercat interior, perquè es reconeixen les garanties financeres de responsabilitat mediambiental equivalents a les que preveu la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de què disposin els operadors establerts en un altre Estat de la Unió Europea.

Aquesta regulació té caràcter de normativa bàsica i recull previsions de caràcter exclusivament i marcadament tècnic, per la qual cosa la Llei no és un instrument idoni per al seu establiment i està justificada la seva aprovació mitjançant reial decret.

En l'elaboració d'aquesta norma s'han consultat, entre d'altres, les comunitats autònomes, el Consell Assessor de Medi Ambient i els sectors afectats, i s'ha posat a disposició del públic en general.

En virtut d'això, a proposta de la ministra de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí, d'acord amb el Consell d'Estat, amb l'aprovació prèvia de la ministra d'Administracions Públiques i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 22 de desembre, de 2008,

DISPOSO:

Article únic. Aprovació del Reglament de desplegament parcial de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental.

Aquest Reial decret té per objecte l'aprovació del Reglament de desplegament parcial de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental, el text del qual s'insereix a continuació.

Disposició final primera. Títols competencials.

1. Aquest Reial decret té el caràcter de legislació bàsica de protecció del medi ambient, de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.23a de la Constitució, llevat de les seccions 1a i 2a del capítol III, les disposicions addicionals tercera, quarta i cinquena i

final segona del Reglament que s'aprova com a annex, que constitueixen legislació bàsica d'assegurances dictada a l'empara de l'article 149.1.11a.

2. No tenen caràcter bàsic els articles 3, 4, 32.2 i 35.4 del Reglament.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor al cap de quatre mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 22 de desembre de 2008.

JUAN CARLOS R.

La ministra de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí,
ELENA ESPINOSA MANGANA

REGLAMENT DE DESPLEGAMENT PARCIAL DE LA LLEI 26/2007, DE 23 D'OCTUBRE, DE RESPONSABILITAT MEDIAMBIENTAL

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

Aquest Reglament té per objecte desplegar parcialment de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental, pel que fa al capítol IV, en particular al mètode per a l'avaluació dels escenaris de riscos i dels costos de reparació associats a cadascun d'aquests a què es refereixen l'article 24, i els seus annexos I, II i VI.

Article 2. *Definicions.*

Als efectes del que estableix aquest Reial decret, a més del que disposa l'article 2 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, s'entén per:

a) «Element clau»: qualsevol component o procés natural, tant biòtic com abiòtic, que exerceix una funció especialment rellevant per a la recuperació i posterior conservació del receptor o receptors afectats, en influir decisivament, de manera directa o indirecta, sobre el manteniment d'altres recursos o serveis que pertanyen al mateix conjunt. S'inclouen dins d'aquest concepte les espècies clau.

b) «Escala temporal»: caracterització de la reversibilitat i de la durada dels efectes adversos que experimenten els receptors fins que aquests recuperen el seu estat bàsic.

c) «Estat bàsic de tipus dinàmic»: aquell que preveu la possible evolució dels recursos naturals i els serveis que presten des que es produeix el dany fins que té efecte la reparació. En canvi, l'«Estat bàsic de tipus estàtic» no preveu aquesta evolució.

d) «Extensió»: quantitat de recurs o servei danyat.

e) «Intensitat»: severitat dels efectes ocasionats per l'agent causant del dany.

El nivell d'intensitat consisteix en la classificació de la severitat dels efectes ocasionats per l'agent causant del dany atenent paràmetres com ara la mortalitat, la immobilitat, la inhibició del creixement, la mutagenicitat, la teratogenicitat i carcinogenicitat, entre d'altres.

Es consideren tres nivells d'intensitat:

1r «Agut»: nivell d'intensitat que representa efectes adversos clars i a curt termini sobre el receptor, amb conseqüències evidents sobre els ecosistemes i els seus hàbitat i espècies. Els efectes aguts suposen una afecció sobre almenys el 50 per cent de la població exposada a l'agent causant del dany.

2n «Crònic»: nivell d'intensitat que indica possibles efectes adversos a llarg termini per a un percentatge de la població exposada a l'agent causant del dany comprès entre el 10 i el 50 per cent.

3r «Potencial»: nivell d'intensitat que correspon a efectes que superen el llindar ecotoxicològic i afecten almenys l'1 per cent de la població exposada al dany, però no assoleixen els efectes dels nivells crònics o aguts. El terme «nivell de concentració admissible» fa referència al llindar ecotoxicològic.

f) «Lloc alternatiu vinculat geogràficament al lloc danyat»: lloc diferent al danyat que manté una connexió ecològica, territorial o paisatgística amb els recursos naturals i els serveis dels recursos naturals que han estat afectats.

g) «Receptor»: recurs natural en la seva consideració d'element que rep el dany i no en la qualitat de vehicle de transmissió.

h) «Reversibilitat»: capacitat d'un receptor per recuperar, en relació amb el seu cicle de vida o expectatives d'ús, el seu estat bàsic en una determinada escala temporal.

i) «Substància»: qualsevol element químic, compost químic o preparat amb una composició definida.

j) «Llindar de toxicitat»: valor mínim de concentració d'una determinada substància química a partir del qual s'observen efectes adversos en un medi receptor determinat.

k) «Valor social»: és l'expressió monetària del benestar o de la utilitat que generen els recursos naturals o els serveis ambientals que aquests presten.

l) «Via d'exposició»: mecanisme pel qual una substància química entra en contacte amb els éssers vius. Les vies d'exposició a una substància química més comuns són la ingestió, l'absorció i la inhalació.

Article 3. *Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals.*

1. Es crea la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals com a òrgan de cooperació tècnica i col·laboració entre l'Administració General de l'Estat i les comunitats autònomes per a l'intercanvi d'informació i l'assessorament en matèria de prevenció i de reparació dels danys mediambientals.

2. La Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals queda adscrita al Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí, a través de la Direcció General de Qualitat i Avaluació Ambiental i exerceix les funcions següents:

a) Emissió de recomanacions i elaboració de guies metodològiques sobre anàlisi de riscos, prevenció i reparació de danys mediambientals.

b) Evacuació, a proposta de l'autoritat competent, de dictàmens pericials sobre determinació dels danys mediambientals, sobre la seva reparació i sobre la seva monetització.

c) Proposta de designació de l'òrgan o òrgans competents per a la tramitació d'expedients administratius d'exigència de responsabilitat mediambiental quan hi concorrin les circumstàncies a què es refereix l'article 7.4 de la Llei 26/2007, de 23 octubre, i així ho acordin les administracions públiques afectades.

d) Proposta de modificació i adequació de la normativa sobre responsabilitat mediambiental derivada del progrés tècnic, científic, econòmic o legal.

e) Elaboració d'estudis sobre implantació d'anàlisis de riscos ambientals i sistemes de gestió d'aquests riscos, sobre execució de projectes de restauració de danys mediambientals i sobre evolució del mercat de les garanties financeres en el camp del medi ambient.

f) Recopilació de dades estadístiques sobre danys mediambientals i sobre projectes de restauració mediambiental.

g) Impulsar la cooperació i col·laboració entre les administracions públiques amb competències en matèria de reparació de responsabilitat mediambiental i proposar els protocols de col·laboració recollits a la disposició final cinquena de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre.

h) Emetre informes sobre els models d'informe de riscos ambientals tipus («MIRAT») a què es refereix l'article 35.

i) Manteniment d'un llistat actualitzat de verificadors d'acord amb la informació proporcionada per les comunitats autònomes.

j) Qualsevol altra d'intercanvi d'informació o assessorament en qüestions relacionades amb la matèria regulada en aquest Reglament que li pugui ser encomanada pel Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí o les comunitats autònomes.

3. La Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals està presidida pel director general de Qualitat i Avaluació Ambiental del Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí, vicepresidida per un dels representants de les comunitats autònomes i integrada pels vocals següents:

a) Per l'Administració General de l'Estat, setze vocals, amb categoria de subdirector general o equivalent i designats pel subsecretari corresponent. Onze dels vocals són designats, dos per cadascun dels ministeris següents: Economia i Hisenda, Sanitat i Consum, Indústria, Turisme i Comerç, Foment i Interior; i un pel Ministeri d'Habitatge.

Els altres cinc són designats pel Ministeri de Medi Ambient, i de Medi Rural i Marí: dos per la Secretaria General de Medi Rural, un d'ells per la Direcció General de Medi Natural i Política Forestal; un per la Direcció General de Sostenibilitat de la Costa i del Mar; un per la Direcció General de Qualitat i Avaluació Ambiental i un altre per la Direcció General de l'Aigua.

b) Un vocal designat per cadascuna de les comunitats autònomes.

c) Un vocal designat per cadascuna de les ciutats de Ceuta i Melilla.

d) Un vocal representant de les entitats locals, designat per l'associació d'àmbit estatal amb més implantació.

4. Per a cadascun dels membres de la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals es designa un suplent. Actua com a suplent del president, un subdirector general del Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí, i com a suplent del vicepresident, un representant de la comunitat autònoma.

Actua com a secretari, amb veu i sense vot, un funcionari del Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí.

5. Amb la finalitat de dur a terme les tasques preparatòries necessàries per a l'exercici de les seves funcions, la Comissió pot acordar la creació de comitès de composició especialitzada en què participin experts de prestigi reconegut i representants de les organitzacions empresarials, sindicals i organitzacions no governamentals l'objecte dels quals sigui la defensa del medi ambient, tenint en compte la matèria de què es tracti en cada cas.

6. La Comissió ha d'aprovar les seves normes de funcionament, que s'han d'ajustar a les previsions que conté el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Article 4. *Recopilació i difusió d'informació rellevant per a la reparació mediambiental.*

El Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí ha de recopilar, sistematitzar i posar a disposició del públic la informació, inclosa la informació geogràfica, que pugui facilitar als operadors el compliment de les obligacions en matèria de responsabilitat mediambiental, com ara la relativa a la determinació de l'estat bàsic, als llindars de toxicitat i altres indicadors qualitius i quantitius per determinar el dany, la valoració del dany, i també les dades més rellevants sobre experiències prèvies de reparació.

Especialment, el Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí ha de recopilar, sistematitzar i posar a disposició del públic la informació que li remetin les comunitats autònomes i altres administracions públiques, de conformitat amb el que estableixen la disposició addicional cinquena i l'annex VI de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, per fer front a les obligacions d'informació que estableix la normativa comunitària.

Article 5. *Concurrència de normes aplicables.*

Quan els operadors posin en coneixement de l'autoritat competent la informació relativa a un dany mediambiental generat per la seva activitat, segons el que preveu l'article 17.4 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, l'autoritat ha de decidir motivadament, en aplicació del que preveu l'article 6.3 de l'esmentada Llei, si la reparació del dany es realitza de conformitat amb el que disposa aquest Reglament o una altra normativa sectorial mitjançant la qual s'assoleixin resultats equivalents quant a la reparació del dany i sempre que l'autoritat competent disposi dels serveis suficients i dels procediments normalitzats per emprendre la reparació.

CAPÍTOL II

Reparació dels danys mediambientals

SECCIÓ 1A DETERMINACIÓ DEL DANY MEDIAMBIENTAL

Article 6. *Recopilació d'informació.*

1. Quan es produeixi un dany, i paral·lelament a l'execució de les mesures d'evitació de nous danys que, si s'escau, hagin d'adoptar, els operadors han de recopilar la informació necessària per determinar la magnitud del dany.

Aquesta informació s'ha de referir, com a mínim, als aspectes següents:

- a) La cartografia i la geologia del terreny.
- b) El focus de contaminació i l'agent causant del dany.
- c) L'estat bàsic.
- d) Els líndars de toxicitat de les diferents substàncies per als recursos que puguin quedar-ne afectats.
- e) L'ús de territori.
- f) Els objectius i les possibles tècniques de reparació primària que s'hagin d'aplicar.
- g) Altres indicadors de la qualitat ambiental que tingui o que hagi de tenir l'operador, o que li sol·liciti l'autoritat competent.

2. En els supòsits en què s'hagi constatat l'existència d'una amenaça imminent de dany, i paral·lelament a l'execució de les mesures preventives que, si s'escau, s'hagin d'adoptar, els operadors han de recopilar la informació a què es refereix l'apartat 1 quan això sigui necessari per a la correcta definició de les mesures de prevenció.

3. L'operador ha de posar en coneixement de l'autoritat competent la informació recopilada d'acord amb els apartats anteriors als efectes de l'obligació de comunicació que estableix l'article 17.4 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre.

Article 7. *Determinació del dany mediambiental.*

Per determinar el caràcter significatiu a què es refereix l'article 2 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, a fi d'apreciar que hi ha dany mediambiental, l'operador ha de dur a terme les actuacions següents:

- a) Identificació de l'agent causant del dany, i dels recursos naturals i serveis afectats
- b) Quantificació del dany.
- c) Avaluació de la significativitat del dany.

Article 8. *Identificació de l'agent causant del dany.*

L'operador ha d'identificar l'agent causant del dany i l'ha de classificar en algun dels tipus següents:

- a) Químic, associat a l'alliberament d'una substància en una concentració superior al llindar de toxicitat de l'esmentada substància en un determinat medi receptor.
- b) Físic, referit a l'excés o defecte d'una substància que no té associat un nivell de toxicitat, com ara l'aigua, els residus inerts, la terra, la temperatura o els camps electromagnètics.
- c) Biològic, entre d'altres, els organismes modificats genèticament, les espècies exòtiques invasores i els microorganismes patògens.

Article 9. *Caracterització de l'agent causant del dany.*

Una vegada classificat l'agent causant del dany, l'operador l'ha de caracteritzar a partir de la millor informació disponible, de conformitat amb les variables següents:

- a) En cas que l'agent sigui de tipus químic, s'ha d'identificar la quantitat de substància vessada, les seves propietats toxicològiques i ecotoxicològiques, i altres propietats fisicoquímiques que puguin condicionar-ne la perillositat, el transport i la persistència.
- b) En cas que l'agent sigui de tipus físic, s'ha d'identificar la quantitat, qualitat o densitat de l'agent implicat en el dany, així com qualsevol altra propietat necessària per caracteritzar-lo.
- c) En cas que l'agent sigui de tipus biològic, s'ha de considerar l'organisme causant del dany, la seva definició taxonòmica o la seva nomenclatura específica, segons el cas, així com altres paràmetres, atenent la normativa vigent i les recomanacions tècniques emeses, si s'escau, per entitats acreditades o organismes oficials.

Alguns dels paràmetres que s'han de considerar, en funció del tipus d'agent biològic, són:

1r Organisme modificat genèticament: s'ha d'estudiar, cas per cas, la modificació genètica de l'organisme i com s'ha portat a terme, així com la seva nomenclatura específica, capacitat de supervivència, forma de disseminació, dominància i la seva evolució genètica en interactuar amb altres organismes vius.

2n Espècies exòtiques invasores: s'ha de considerar, entre altres aspectes, l'espècie introduïda, la quantitat i la capacitat d'amenaça a la diversitat biològica autòctona per interferència en la dinàmica de les poblacions, inclòs, si s'escau, la capacitat per contaminar químicament o genèticament, competir, depredar o transmetre malalties a les espècies autòctones.

3r Microorganismes patògens: se n'ha d'analitzar, entre altres aspectes, l'espècie, la perillositat, l'estabilitat genètica i la capacitat d'interacció amb altres espècies de fauna i flora autòctones.

Article 10. *Identificació dels recursos naturals i serveis afectats.*

1. Els operadors han d'identificar tots els recursos naturals afectats, per l'agent causant del dany de manera directa o indirecta. Per a això, s'han d'incloure en l'anàlisi tant els mitjans de difusió a través dels quals s'allibera l'agent causant del dany, com els potencials receptors.

En particular, s'ha de fer una anàlisi dels recursos més vulnerables o sensibles a la modificació del seu entorn o que afectin l'estabilitat de l'ecosistema.

2. Els operadors han d'identificar el nivell de provisió de serveis que proporcionen els recursos naturals afectats a què es refereix l'apartat anterior. En aquesta tasca, s'ha d'evitar la duplicitat en la identificació dels serveis ambientals que puguin afectar diversos receptors.

3. La identificació dels recursos naturals i dels serveis afectats s'ha de fer de conformitat amb el que disposa l'epígraf I de l'annex I.

Article 11. *Quantificació del dany.*

1. Els operadors han de quantificar el dany. La quantificació consisteix a estimar el grau d'exposició per part dels receptors afectats a l'agent causant del dany i en el mesurament dels efectes que aquest produeix sobre aquells.

2. Per quantificar el dany, els operadors han d'identificar, descriure i avaluar l'extensió, la intensitat i l'escala temporal del dany.

Article 12. *Extensió del dany.*

1. L'extensió del dany es determina mitjançant el mesurament de la quantitat de recurs o de servei afectat. En la determinació s'han de tenir en compte les circumstàncies següents:

- a) Les propietats de l'agent causant del dany.
- b) Les característiques del medi receptor.
- c) Qualsevol canvi que els mitjans de difusió i receptors puguin experimentar a causa de l'acció de l'agent causant del dany.

2. La determinació de l'extensió del dany s'ha de fer de conformitat amb el que disposa l'epígraf II de l'annex I.

Article 13. *Intensitat del dany.*

1. La intensitat del dany s'estima mitjançant l'establiment del grau de severitat dels efectes ocasionats per l'agent causant del dany als recursos naturals o serveis afectats.

2. Amb la finalitat d'establir els efectes sobre el conjunt de recursos naturals i els serveis que presten, l'operador ha de tenir en compte, entre d'altres, els criteris que preveu l'annex I de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i quan sigui possible en funció de la informació disponible, els efectes que l'agent causant del dany generi sobre les espècies clau dels recursos naturals afectats.

3. La determinació de la intensitat del dany s'ha de fer de conformitat amb el que disposa l'epígraf III de l'annex I.

Article 14. *Escala temporal del dany.*

Per determinar l'escala temporal del dany s'ha d'estimar la durada, la freqüència i la reversibilitat dels efectes que l'agent causant del dany ocasiona sobre el medi receptor.

Article 15. *Avaluació de la significativitat del dany.*

1. Tenint en compte els resultats de les actuacions realitzades per a la identificació de l'agent causant del dany i de la quantificació del dany i d'acord amb els criteris que estableixen els articles 16 i 17, l'operador ha d'avaluar la significativitat del dany.

2. L'avaluació de la significativitat del dany requereix l'anàlisi de la variació que hagin experimentat, entre d'altres, els paràmetres següents:

- a) L'estat de conservació del recurs afectat.
- b) L'estat ecològic, químic i quantitatiu del recurs afectat.
- c) La integritat física del recurs afectat.
- d) El nivell de qualitat del recurs afectat.
- e) Els riscos per a la salut humana o per al medi ambient associats al recurs afectat.

3. Els danys amb efectes demostrats en la salut humana tenen en tot cas caràcter significatiu, de conformitat amb el que disposa l'annex I.1 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre.

Article 16. Significativitat del dany per referència al recurs natural afectat.

1. Els danys ocasionats a les espècies silvestres i als hàbitats són significatius si els canvis experimentats pel receptor produeixen efectes adversos que afecten el manteniment d'un estat favorable de conservació o la possibilitat que aquest s'assoleixi. L'avaluació de la significativitat d'aquests danys s'ha de fer de conformitat amb els criteris que estableix l'annex I de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i ha de tenir en compte qualsevol informació disponible de caràcter local, regional, nacional i comunitari de l'espècie o de l'hàbitat afectat que sigui rellevant.

2. Els danys ocasionats a les aigües són significatius si la massa d'aigua receptora experimenta un efecte desfavorable del seu estat ecològic, químic o quantitatiu, en el cas d'aigües superficials o subterrànies, o del seu potencial ecològic, en el cas d'aigües artificials i molt modificades, que comporti, en els dos casos, un canvi en la classificació d'aquest estat en el moment de produir-se l'afectació, de conformitat amb el que disposen el Reglament de planificació hidrològica aprovat mitjançant el Reial decret 907/2007, de 6 de juliol, i altra legislació aplicable.

3. Els danys ocasionats al sòl són significatius si el receptor experimenta un efecte advers que genera riscos per a la salut humana o per al medi ambient, de manera que aquell pot ser qualificat com a sòl contaminat en els termes que estableix el Reial decret 9/2005, de 14 de gener, pel qual s'estableixen la relació d'activitats potencialment contaminants del sòl i els criteris i estàndards per a la declaració de sòls contaminats.

4. Els danys ocasionats a les ribes del mar i de les rieres són significatius en la mesura que ho són els danys experimentats per les aigües, pel sòl o per les espècies silvestres i els hàbitats, de conformitat amb el que estableixen els apartats anteriors.

Article 17. Significativitat del dany per referència al tipus d'agent.

1. En cas que l'agent causant del dany sigui de tipus químic, la significativitat del dany es determina mitjançant el càlcul del quocient de risc entre la concentració que assolix la substància en el receptor i el llindar de toxicitat per a un nivell concret d'intensitat. Es considera que el dany és significatiu quan el quocient de risc és superior a u.

2. No obstant el que disposa l'apartat anterior, l'autoritat competent pot establir el nivell de significativitat per a danys ocasionats per un agent químic en un quocient de risc inferior a 1 en cas que el dany sigui acumulable.

El dany pot ser acumulable a causa tant de la sensibilitat del medi receptor, com per l'existència de dos o més focus de contaminació que puguin minvar a curt, mitjà i llarg termini la capacitat de recuperació del medi receptor.

3. La significativitat del dany causat per un organisme modificat genèticament es determina mitjançant una anàlisi, cas per cas, acreditada per un organisme oficialment reconegut.

Article 18. Altres criteris per a la determinació de la significativitat del dany.

Quan no sigui possible determinar la significativitat del dany d'acord amb els criteris establerts als articles 16 i 17, o quan el sòl tingui la qualificació de contaminat, el caràcter significatiu dels danys ocasionats a les aigües i al sòl es pot establir analitzant l'afecció que el dany hagi ocasionat al servei d'acollida o d'hàbitat que aquests recursos presten a les espècies silvestres. A aquest efecte, es considera que els danys a les aigües i al sòl tenen caràcter significatiu si el dany que experimenten les espècies silvestres que habiten en aquests recursos com a conseqüència de l'acció d'aquest agent es poden qualificar de significatius.

Article 19. Determinació de l'estat bàsic.

1. De conformitat amb l'article 2.19 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, s'entén per estat bàsic aquell en què, si no s'hagués produït el dany mediambiental, s'haurien trobat els recursos naturals i els serveis de recursos naturals en el moment en què van patir el dany, considerat a partir de la millor informació disponible.

2. Per determinar l'estat bàsic s'han d'analitzar els canvis que s'hagin produït en el receptor com a conseqüència de l'acció de l'agent causant del dany. Es pot expressar en termes de canvis experimentats pel receptor, amb l'ajuda d'indicadors ecològics, com els dies d'ús de l'hàbitat i la densitat de població, entre d'altres.

En tot cas, la determinació de l'estat bàsic s'ha de fer atenent les fonts d'informació que s'esmenten a l'epígraf IV de l'annex I i ha d'incloure una identificació dels elements clau del conjunt dels recursos naturals i dels serveis danyats.

3. S'ha de seleccionar un estat bàsic de tipus estàtic, llevat que hi concorrin les circumstàncies següents, cas en què s'ha de seleccionar un estat de tipus dinàmic:

a) L'existència d'informació històrica fefaent que demostrï la tendència, positiva o negativa, de l'evolució dels recursos naturals o dels serveis afectats. En cap cas es pot extrapolar al futur un canvi globalment més gran en un període de temps superior al revelat per la sèrie històrica.

b) L'existència d'un canvi d'ús del sòl que impliqui la pèrdua a curt termini dels recursos o serveis afectats i que estigui previst en un instrument de planejament aprovat o bé en tramitació, quan aquest hagi estat objecte d'avaluació ambiental favorable o, si aquesta no és exigible, si ha estat sotmès al tràmit d'informació pública.

SECCIÓ 2A DETERMINACIÓ DE LES MESURES REPARADORES

Article 20. *Finalitat de la reparació.*

1. La reparació del dany mediambiental té com a finalitat retornar els recursos naturals i els serveis dels recursos naturals danyats al seu estat bàsic, per a la qual cosa s'han d'identificar el tipus, la quantitat, la durada i la ubicació de les mesures reparadores necessàries.

En el cas de la reparació dels danys al sòl, s'han d'adoptar les mesures necessàries per garantir, com a mínim, que s'eliminin, controlin o redueixin les substàncies, preparats, organismes o microorganismes nocius de què es tracti, de manera que el sòl contaminat deixi de suposar una amenaça significativa que es produeixin efectes adversos per a la salut humana o per al medi ambient. Si en aquesta reparació no s'assoleix l'estat bàsic, la recuperació s'ha de portar fins a l'estat esmentat.

2. La determinació de les mesures reparadores s'ha de concretar en un projecte de reparació que s'ha d'elaborar de conformitat amb els criteris que estableixen l'annex II de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, aquesta secció, l'annex II d'aquest Reglament i la normativa autonòmica aplicable.

El projecte de reparació pot preveure un o més tipus de mesures reparadores primàries, compensatòries o complementàries.

3. Els elements clau del conjunt dels recursos naturals danyats i de serveis de recursos naturals constitueixen objectius ineludibles de la reparació.

Article 21. *Identificació de les mesures de reparació primàries.*

1. En la reparació primària, s'han de restituir o aproximar al màxim els recursos naturals i els serveis que aquests presten, al seu estat bàsic, en el lloc en què es va produir el dany.

La reparació primària pot consistir, entre d'altres, en una o diverses de les actuacions següents:

- a) Eliminar, retirar o neutralitzar l'agent causant del dany.
- b) Evitar l'acció d'espècies exòtiques invasores.
- c) Reposar o regenerar, segons el cas, el recurs afectat amb la finalitat d'accelerar-ne la recuperació fins a l'estat bàsic.
- d) Qualsevol acció dirigida específicament a reposar els serveis dels recursos naturals afectats.
- e) La recuperació natural.

2. Als efectes de l'epígraf 1.2.1 de l'annex II de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, l'operador ha d'identificar diferents alternatives de reparació primària. Aquestes han d'incorporar una referència almenys, als factors següents:

- a) Les consideracions ecològiques necessàries per a la conservació dels recursos naturals i els serveis dels recursos naturals que han estat afectats.
- b) El grau d'intervenció associat a cada tècnica de reparació. Aquest grau d'intervenció pot ser total, parcial o basar-se en la recuperació natural. La seva determinació s'ha de fer atenent aspectes referents a la sensibilitat del medi, l'horitzó temporal de recuperació i el cost de la mesura de reparació, entre d'altres.
- c) Estimació prèvia de la pèrdua provisional de recursos o serveis associada a cada alternativa de reparació.
- d) Avaluació de la viabilitat tècnica de la reparació.
- e) Estimació prèvia dels costos de cada alternativa de reparació.

Article 22. Supòsits per a l'aplicació de les mesures de reparació complementària i compensatòria.

1. És procedent aplicar una reparació complementària en cas que es compleixi alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que no sigui possible retornar els recursos naturals o els serveis de recursos naturals al seu estat bàsic només mitjançant la reparació primària.
- b) Que la reparació primària no es consideri raonable, atenent els criteris de l'epígraf 1.3.1 de l'annex II de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i, en tot cas, quan el període de temps necessari per a la seva efectivitat o el seu cost siguin desproporcionats en relació amb els beneficis ambientals que se n'hagin d'obtenir. La determinació d'aquests beneficis ambientals s'ha de fer tenint en compte el valor social dels recursos o serveis perduts.

El caràcter desproporcionat del cost del projecte l'ha d'acreditar l'operador mitjançant una memòria econòmica justificativa que ha de tenir caràcter públic.

2. A més de les mesures de reparació primària i complementària que siguin procedents, l'operador, ha d'aplicar una reparació compensatòria per compensar la pèrdua provisional de recursos naturals o serveis de recursos naturals durant la recuperació.

Quan les mesures de reparació primària no es puguin aplicar en un determinat període de temps, el termini que transcorri fins a la seva aplicació efectiva s'ha de computar en les pèrdues provisionals als efectes de calcular la mesura compensatòria corresponent.

Article 23. Identificació de les mesures de reparació complementària i compensatòria.

1. Amb la finalitat de determinar les mesures de reparació complementària i compensatòria, l'operador, una vegada hagin estat identificades les diferents alternatives de reparació primària, ha d'estimar per a cada una d'aquestes les pèrdues dels recursos naturals i dels serveis que presten, esdevingudes des del moment en què es posin en marxa les mesures de reparació primària fins al moment en què els recursos o serveis assoleixin l'estat bàsic.

2. Les mesures de reparació complementària i compensatòria consisteixen en la creació addicional de nous recursos naturals o serveis de recursos naturals que no existien abans de produir-se el dany mediambiental i que siguin equivalents als danyats.

En cap cas, les mesures de reparació complementària i compensatòria poden consistir en la recuperació natural.

3. Les mesures de reparació complementària i compensatòria poden consistir en l'extensió de la reparació primària a recursos o serveis addicionals i equivalents als previstos en aquella. Així mateix, els dos tipus de reparació poden consistir en una sola actuació o en una combinació de diverses actuacions.

4. L'operador ha d'identificar les diferents alternatives de reparació complementària i compensatòria i seleccionar, en cada cas, el criteri d'equivalència que s'hagi d'aplicar per estimar la pèrdua de recursos o serveis experimentada en el lloc del dany i la generació dels quals s'ha d'obtenir a través del projecte de reparació.

5. Les mesures de reparació complementària i compensatòria poden ser extensibles al sòl.

Article 24. *Lloc de reparació.*

1. Les mesures de reparació complementària i compensatòria es poden realitzar en el lloc del dany o en un lloc alternatiu vinculat geogràficament al lloc danyat.

2. Preferentment s'ha d'optar per emprendre la reparació en el lloc danyat o al més a prop possible de la ubicació dels recursos naturals i els serveis de recursos naturals afectats.

3. En cas que no sigui possible o adequat portar a terme les mesures de reparació complementària o compensatòria en el lloc del dany, l'autoritat competent pot acordar que la reparació es realitzi en un lloc alternatiu vinculat geogràficament al receptor afectat quan hi hagi una connexió ecològica, territorial o paisatgística, entre els recursos naturals o els serveis dels recursos naturals danyats i el lloc on es portarà a terme la reparació.

L'aplicació d'una mesura reparadora en un lloc diferent a l'indret on es va produir el dany ha de redundar en tot cas en la millora dels serveis que proporcionen els recursos naturals en el lloc danyat.

4. En cas que la reparació no es realitzi en el lloc danyat, l'operador ha de tenir en compte, almenys, els aspectes següents:

a) La intensitat, l'extensió i la dimensió temporal del dany mediambiental, inclosa, si s'escau, la capacitat de recuperació dels receptors afectats.

b) Els serveis que el recurs prestava en el seu estat bàsic perquè es garanteixi la seva reparació mitjançant l'aplicació de les mesures de reparació complementària o compensatòria en la nova ubicació. Per evitar que sorgeixin problemes de fragmentació d'hàbitat, aquesta actuació s'ha de dur a terme fins i tot a costa d'incrementar la quantitat de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals que s'hagi de generar mitjançant el projecte de reparació.

c) Els interessos de la població afectada, en particular, els d'aquella afectada pel dany i els de la que resultaria beneficiada per la reparació.

Article 25. *Contingut del projecte de reparació.*

1. El projecte de reparació ha d'estar degudament justificat i ha de tenir el contingut mínim següent, a més del que, si s'escau, puguin establir les comunitats autònomes:

a) Localització espacial i temporal del dany mediambiental.

b) Caracterització del dany mediambiental de conformitat amb el que estableix la secció primera d'aquest capítol.

c) Una exposició de les principals alternatives de reparació estudiades i una justificació dels motius que fonamenten la selecció del projecte de reparació i les mesures que l'integren, de conformitat amb els criteris de l'annex II.1.3.1 de la Llei 26/2007, de 23 octubre.

d) Descripció general de l'alternativa escollida per al projecte de reparació i, almenys, dels aspectes següents:

1r Objectius de reparació i actuacions en què consisteixen les mesures de reparació primària, complementària i compensatòria.

2n Tipus i qualitat de recursos naturals o serveis dels recursos naturals generats mitjançant la reparació.

3r Ritme i grau de recuperació dels recursos naturals o serveis dels recursos naturals danyats.

4t Horitzó temporal fins que els recursos naturals o serveis dels recursos naturals recuperin el seu estat bàsic.

5è Lloc on es porten a terme les mesures reparadores.

6è Cost del projecte.

7è Eficàcia i viabilitat del projecte de reparació.

f) Programa de seguiment.

2. Per a la fixació de la responsabilitat mancomunada de tots els operadors que van contribuir a causar un determinat dany mediambiental en les seves diverses fases, es pot definir un sol projecte de reparació en funció de les seves respectives quotes de contribució a provocar el dany esmentat.

Article 26. *Aprovació del projecte de reparació.*

1. De conformitat amb el que disposa l'article 45 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, tenint en compte la informació que pugui derivar del tràmit establert a l'article 42.3 de la mateixa Llei, l'autoritat competent ha de valorar i aprovar, si s'escau, el projecte de reparació.

2. En els casos en què la reparació s'hagi de fer en un lloc diferent del danyat, l'autoritat competent ha de vetllar especialment perquè es tinguin en compte els interessos de la població afectada.

Així mateix, l'autoritat competent ha d'analitzar especialment els supòsits en què l'operador al·legui l'existència d'un cost desproporcionat per no adoptar una determinada mesura o alternativa de reparació.

Article 27. *Projectes que hagin de ser sotmesos a avaluació d'impacte ambiental.*

En els casos en què el projecte de reparació hagi de ser sotmès a l'avaluació d'impacte ambiental, l'operador ha d'adoptar les mesures d'evitació de més danys necessàries i pot sol·licitar la tramitació urgent de l'avaluació basant-se en raons d'interès públic que ha de valorar l'autoritat competent.

Article 28. *Execució del projecte de reparació.*

1. La resolució pot acordar que l'execució del projecte es realitzi, o bé de manera global, o bé per fases, quan la determinació de les mesures de reparació de cada fase depengui del resultat obtingut en l'execució de la fase precedent.

Quan l'execució del projecte es realitzi per fases, l'autoritat competent, amb l'audiència prèvia a l'operador i als altres interessats i evacuats els informes que siguin pertinents, aprovarà les mesures de reparació del projecte que s'hagin d'executar en cadascuna de les fases successives.

2. En cas que el desenvolupament d'un projecte de reparació quedi interromput per un succés extraordinari aliè a l'operador que afecti el projecte de reparació, els objectius perseguits pel projecte de reparació es poden ajustar a les noves condicions ecològiques experimentades pels recursos naturals i els serveis dels recursos naturals perduts i guanyats durant l'execució del projecte de reparació.

3. La modificació substancial del projecte de reparació ha de ser aprovada per l'autoritat competent.

Article 29. *Generació d'un estat de conservació superior a l'estat bàsic.*

1. Quan l'estat bàsic dels recursos naturals o serveis dels recursos naturals danyats estigui en un estat de conservació no favorable, inferior al seu potencial ecològic o degradat, l'autoritat competent, a l'empara de l'article 23 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, pot realitzar directament el projecte de reparació que retorni els uns i els altres a un estat de conservació superior a l'estat bàsic o acordar amb l'operador que aquest realitzi el projecte de reparació.

2. Els costos addicionals vinculats a la consecució d'un estat de conservació superior a l'estat bàsic els ha d'assumir l'autoritat competent, sempre que per aplicació d'altres normes sectorials l'operador o altres subjectes no estiguin obligats a la reparació.

SECCIÓ 3A SEGUIMENT I VIGILÀNCIA DEL PROJECTE DE REPARACIÓ

Article 30. *Seguiment del projecte de reparació.*

1. L'operador ha de fer el seguiment del projecte de reparació amb la finalitat de determinar el grau de compliment i d'identificar els problemes que puguin sorgir durant l'execució i les possibles mesures correctores.

En cas que l'execució del projecte es realitzi per fases, en les tasques de seguiment s'ha de comprovar que en cada fase s'han executat les mesures corresponents.

2. L'operador ha de proporcionar informació rellevant sobre l'execució del projecte de reparació a l'autoritat competent amb la periodicitat que estableixi el programa de seguiment.

3. L'autoritat competent ha de posar a disposició de les persones interessades i del públic en general, almenys, la informació següent:

a) El grau de compliment dels objectius de recuperació per part del projecte de reparació.

b) La justificació de les modificacions substancials que s'hagin efectuat sobre el projecte de reparació.

c) Les mesures correctores que hagin estat adoptades.

d) L'existència o absència de riscos potencials sobre la salut humana, i específicament, la dels treballadors de l'empresa.

Article 31. *Informe final de compliment.*

1. L'operador està obligat a elaborar un informe final de compliment que ha de remetre a l'autoritat competent una vegada conclosa l'execució del projecte de reparació.

2. L'informe final de compliment ha d'incloure, almenys, els continguts següents:

a) Declaració de l'operador d'haver complert el contingut de la resolució per la qual s'aprova el projecte de reparació de conformitat amb el que disposa l'article 26.

b) Els resultats obtinguts en el programa de seguiment i de comunicació.

c) Les modificacions i contingències que hagin afectat el projecte de reparació, inclosa, si s'escau, l'aplicació de les mesures correctores corresponents.

Article 32. *Compliment de l'execució del projecte de reparació.*

1. Una vegada analitzat l'informe final de compliment, l'autoritat competent ha de manifestar motivadament la seva conformitat o disconformitat amb l'execució del projecte de reparació, en els termes que disposi la normativa autonòmica.

2. Transcorreguts tres mesos des de la recepció de l'informe final de compliment sense que l'autoritat competent hagi manifestat de manera expressa la seva conformitat o disconformitat, s'entén que aquella atorga la seva conformitat amb l'execució del projecte de reparació. Aquest termini s'ha de comptar des de la recepció completa de l'informe final de compliment.

3. L'informe final de compliment i la decisió de l'autoritat competent sobre l'execució del projecte de reparació s'ha de posar a disposició de les persones interessades i del públic en general, de conformitat amb el que disposa la Llei 27/2006, de 18 de juliol.

CAPÍTOL III

Garantia financera obligatòria

SECCIÓ 1A DETERMINACIÓ DE LA GARANTIA FINANCERA OBLIGATÒRIA

Article 33. *Fixació de la quantia de la garantia financera obligatòria.*

1. De conformitat amb el que disposa l'article 24.1 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, els operadors de les activitats incloses al seu annex III han de disposar d'una garantia financera que els permeti fer front a la responsabilitat mediambiental inherent a la seva activitat.

2. La determinació de la quantia de la garantia financera ha de partir de l'anàlisi de riscos mediambientals de l'activitat, que preveu l'article 24.3 Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i que es desplega als articles 34 i següents d'aquest Reglament. Aquesta anàlisi de riscos

ha de ser verificada i ha de contenir, amb la finalitat de fixar l'esmentada quantia, les operacions següents:

a) Identificar els escenaris accidentals i establir la probabilitat d'ocurrència de cada escenari.

b) Establir el valor del dany mediambiental associat a cada escenari accidental seguint els passos següents:

1r En primer lloc, s'ha de quantificar el dany mediambiental generat en cada escenari.

2n En segon lloc, s'ha de monetitzar el dany mediambiental generat en cada escenari, el valor del qual ha de ser igual al cost del projecte de reparació primària.

c) Calcular el risc associat a cada escenari accidental com el producte entre la probabilitat d'ocurrència de l'escenari i el valor del dany mediambiental.

d) Seleccionar els escenaris de menor cost associat que agrupin el 95 per cent del risc total.

e) Establir com a proposta de quantia de la garantia financera el valor del dany mediambiental més alt entre els escenaris accidentals seleccionats.

3. Una vegada determinada la quantia de la garantia financera obligatòria, s'ha de procedir a calcular els costos de prevenció i evitació del dany, i a aquests efectes l'operador pot:

a) Aplicar un percentatge sobre la quantia total de la garantia obligatòria.

b) Estimar els costos de prevenció i evitació a través de l'anàlisi de riscos mediambientals.

En tot cas, la quantia de les despeses de prevenció i evitació del dany ha de ser, com a mínim, el deu per cent de l'import total de la garantia determinada d'acord amb els apartats precedents.

4. L'autoritat competent, a partir de la proposta de quantia presentada per de l'operador en l'anàlisi de riscos, ha de determinar, després de comprovar formalment que s'han fet les operacions previstes en aquest article, la quantitat que s'hagi de garantir. La quantitat té caràcter de mínima i no condiona ni limita en cap sentit la facultat de l'interessat de constituir una garantia per un import superior, mitjançant el mateix instrument o altres.

Article 34. *Elaboració de l'anàlisi de riscos mediambientals.*

1. L'anàlisi de riscos mediambientals l'ha de fer l'operador o un tercer contractat per aquest, seguint l'esquema establert per la norma UNE 150.008 o altres normes equivalents. Així mateix, amb un grau de detall adequat al caràcter hipotètic del dany, en l'elaboració de l'anàlisi de riscos s'han d'utilitzar els criteris que estableix el capítol II respecte als paràmetres següents:

a) La caracterització de l'entorn on s'ubica la instal·lació.

b) La identificació de l'agent causant del dany i dels recursos i serveis afectats.

c) L'extensió, intensitat i escala temporal del dany.

d) Una avaluació de la significativitat del dany.

e) La identificació de les mesures de reparació primària.

No obstant això, per a la quantificació s'han de tenir en compte les regles següents:

a) La incertesa associada a l'estimació de la magnitud del dany mediambiental d'una hipòtesi d'accident, es delimita preferentment amb la utilització de models de simulació del comportament de l'agent causant del dany mediambiental.

b) Els danys agut, crònic i potencial equivalen a una pèrdua de recurs natural o servei de recurs natural d'un 75, 30 i 5 per cent, respectivament.

2. Les anàlisis de riscos han de tenir en compte en quina mesura els sistemes de prevenció i gestió de riscos adoptats per l'operador redueixen el potencial dany mediambiental que es pugui derivar de l'activitat.

3. L'operador ha d'actualitzar l'anàlisi de riscos mediambientals sempre que ho consideri oportú i, en tot cas, quan es produeixin modificacions substancials en l'activitat, en la instal·lació o en l'autorització substantiva.

Article 35. *Anàlisi de riscos mediambientals sectorials.*

1. Les anàlisis de riscos mediambientals es poden elaborar prenent com a base els models d'informe de riscos ambientals tipus («MIRAT») o, si s'escau, les guies metodològiques amb l'informe previ de la Comissió tècnica de prevenció i reparació de riscos mediambientals per a cada sector.

2. Els models d'informe de riscos ambientals tipus han d'incorporar totes les tipologies d'activitats i instal·lacions del sector en tots els escenaris accidentals rellevants en relació amb els mitjans receptors.

3. Els criteris i guies recollits en els models d'informe de riscos ambientals tipus s'han de particularitzar per a la realitat de l'entorn i l'emplaçament específic on s'ubiqui la instal·lació o activitat.

4. El Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí ha de difondre els models d'informe de riscos ambientals tipus o les guies metodològiques sobre els quals informi la Comissió tècnica de prevenció i reparació de riscos mediambientals.

Article 36. *Càlcul de la garantia financera mitjançant taules de barems.*

1. En el càlcul de la quantia de la garantia financera obligatòria per a sectors o subsectors d'activitat o per a petites i mitjanes empreses que, pel seu alt grau d'homogeneïtat permetin l'estandardització dels seus riscos mediambientals, pel fet de ser aquests limitats, identificables i coneguts, les ordres ministerials a què es refereix la disposició final quarta de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, poden contenir taules de barems.

En tot cas, els paràmetres que s'utilitzin per elaborar les taules de barems s'han d'establir en relació amb la intensitat i l'extensió del dany que l'activitat de l'operador pugui causar. Així mateix, el mètode de càlcul ha d'assegurar la cobertura del cost de reparació primària.

2. En cas que s'acudeixi a les taules de barems, per al càlcul de la garantia financera no és necessari fer l'anàlisi de riscos que es regula en aquest Reglament.

Article 37. *Supòsits d'exempció de la garantia financera obligatòria.*

Per determinar els supòsits d'exempció de l'obligació de constituir garantia financera s'ha d'utilitzar qualsevol dels instruments d'anàlisi de riscos i de càlcul de la quantia de la garantia financera que preveu aquest Reglament.

Article 38. *Actualització de la quantia mínima de la garantia financera.*

La quantia mínima que s'hagi de garantir s'ha d'actualitzar en els termes que indiqui la pòlissa o el corresponent instrument de constitució de garantia financera. En tot cas, l'operador pot sol·licitar l'actualització de la quantia quan actualitzi la seva anàlisi de riscos.

Article 39. *Continuïtat de la cobertura de la garantia financera.*

1. La garantia financera ha de quedar constituïda des de la data en la que tingui efecte l'autorització necessària per a l'exercici de l'activitat, i de conformitat amb els requisits i el calendari previst a la disposició final quarta de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre. L'operador ha de mantenir una garantia en vigor durant tot el període d'activitat fins que aquesta es pugui considerar finalitzada de conformitat amb el que disposa la normativa sectorial aplicable, independentment dels possibles canvis que es puguin produir en la

modalitat de la garantia o a l'entitat financera o asseguradora amb què aquesta se subscriu. L'autoritat competent ha d'establir els corresponents sistemes de control que permetin constatar la vigència d'aquestes garanties, i a aquest efecte les entitats asseguradores, les entitats financeres i els mateixos operadors han de proporcionar a l'autoritat competent la informació necessària.

2. A aquests efectes, i quan la garantia es contracti a través d'una assegurança de responsabilitat mediambiental, l'autoritat competent pot exigir a l'operador autoritzat una justificació dels punts següents:

a) L'efectiva vigència de la garantia financera i la seva renovació al final del període de validesa, mitjançant la presentació del rebut de prima inicial i els rebuts corresponents als successius períodes de cobertura.

b) La inexistència, en cas de substitució d'un contracte per un altre, de desajust en els períodes de cobertura que doni lloc que un succés pugui no estar cobert ni per la pòlissa substituïda ni per la substituïda.

c) La inexistència, en finalitzar l'activitat autoritzada, de llacunes de cobertura entre la data en què finalitza la garantia de l'assegurança i aquella a partir de la qual atorga cobertura el Fons d'indemnització regulat a l'article 33 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre.

En qualsevol cas, les entitats asseguradores han d'emetre un certificat d'assegurança de responsabilitat mediambiental, sempre que l'Administració ho requereixi a l'operador.

3. En els casos d'aval o reserva tècnica, l'autoritat competent pot exigir a l'operador la documentació que permeti comprovar la vigència i quantia de la garantia financera.

Article 40. *Garantia financera en cas de pluralitat d'activitats o instal·lacions.*

1. La garantia financera per responsabilitat mediambiental s'estableix per cada activitat econòmica o professional, o autorització que s'especifiquen a l'annex III de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, sense perjudici del que disposen els apartats següents.

2. Quan l'operador dugui a terme la seva activitat en més d'una instal·lació, amb independència que estigui subjecta a aquesta o a diferents autoritzacions, pot elegir entre aquestes dues opcions:

a) La constitució d'instruments de garantia independents per a cada instal·lació.

b) La inclusió en un mateix instrument de garantia de l'activitat duta a terme per totes les instal·lacions. L'anàlisi de riscos que serveixi de punt de partida per a la fixació de la quantia d'aquest instrument de garantia s'ha de fer per a cada instal·lació o, si s'opta per un únic document, particularitzar per a cada instal·lació, de conformitat amb tots els requisits establerts en aquest Reglament per a l'anàlisi de riscos.

c) Excepcionalment, quan el grau d'homogeneïtat de les instal·lacions i dels seus riscos associats ho permeti, i així es derivi de la seva anàlisi de riscos, un operador pot garantir un conjunt d'instal·lacions de les quals sigui titular, a través d'un únic instrument de garantia, la quantia de la qual ha de ser la més alta de les resultants després de calcular la garantia que correspongui a cadascuna de les instal·lacions esmentades.

En els supòsits dels apartats b) i c), l'instrument de garantia ha d'incorporar una clàusula per assegurar que, pel fet que s'esdevingui un sinistre en alguna de les instal·lacions, les garanties no queden reduïdes o exhaurides per a la resta. Així mateix, en aquests casos la proposta de garantia financera es pot presentar davant l'autoritat competent de la comunitat autònoma en què es trobi el domicili social de l'operador o en què s'ubiqui la instal·lació amb la quantia de garantia financera més alta. L'operador ha de comunicar a l'autoritat competent en el territori de la resta d'instal·lacions la constitució de la garantia financera.

3. Quan l'operador dugui a terme en una sola instal·lació diferents activitats de l'annex III pot cobrir les seves responsabilitats amb un sol instrument de garantia financera.

En aquest cas, la garantia financera també ha d'incorporar una clàusula per assegurar que pel fet que s'esdevingui un sinistre en alguna de les activitats cobertes, les garanties no queden exhaurides ni reduïdes per a la resta.

4. Quan un operador dugui a terme activitats incloses a l'annex III de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i altres que no ho estiguin, utilitzant per a les dues les mateixes instal·lacions, mitjans de transport o personal, es pot admetre que quedi inclosa en la garantia la responsabilitat que es pugui generar amb el conjunt d'activitats en què es doni la circumstància esmentada.

SECCIÓ 2A REGLES ESPECÍFIQUES PER A LES DEFERENTS MODALITATS DE GARANTIES FINANCERES

Article 41. *Avals.*

1. La garantia financera es pot constituir mitjançant un aval atorgat per bancs, caixes d'estalvis, cooperatives de crèdit, societats de garantia recíproca o establiments financers de crèdit.

2. Quan aquesta garantia es constitueixi a favor de l'Administració General de l'Estat, s'ha de dipositar a la Caixa General de Dipòsits o en alguna de les seves sucursals, enquadrades en les delegacions d'Economia i Hisenda, i s'ha d'ajustar als requisits que preveu el seu Reglament, aprovat pel Reial decret 161/1997, de 7 de febrer.

3. Quan la garantia es constitueixi a favor d'una comunitat autònoma, s'ha de dipositar en l'òrgan que disposi la comunitat autònoma i s'ha d'ajustar als requisits previstos en la seva normativa reguladora.

Article 42. *Reserves tècniques.*

1. L'operador pot constituir la reserva tècnica que preveu l'article 26.c) de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, en el termini màxim de cinc anys des que la garantia financera sigui exigible. Fins a la data esmentada la responsabilitat mediambiental s'ha de cobrir amb qualsevol de les altres dues modalitats previstes a l'article esmentat.

2. Aquesta reserva s'ha de reflectir en la comptabilitat de la empresa en un compte denominat «Reserva tècnica de responsabilitat mediambiental prevista a l'article 26.c) de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre».

3. La materialització de la reserva tècnica ha de garantir el valor de la quantia de la garantia en termes nominals.

Article 43. *Reposició d'aval i reserves tècniques.*

La garantia mitjançant un aval o reserva tècnica només es pot reduir o cancel·lar per aplicació a la reparació dels danys mediambientals i la seva reposició s'ha de fer de conformitat amb l'article 31.2 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, mitjançant un nou aval, una nova reserva tècnica o acudint a qualsevol de les altres modalitats de garantia.

Article 44. *Fons de compensació de danys mediambientals del Consorci de Compensació d'Assegurances.*

1. Els titulars d'activitats que, estant obligats a constituir una garantia financera, optin per l'alternativa de contractar una assegurança de responsabilitat mediambiental, han de complementar aquesta cobertura amb la contribució al Fons de compensació de danys mediambientals que ha de ser gestionat i administrat pel Consorci de Compensació d'Assegurances. Aquesta contribució la recaptin les entitats asseguradores juntament amb les seves primes mitjançant un recàrrec en la prima de l'assegurança, que s'ingressa al Consorci de manera mensual. La quantia de la contribució es fixa mitjançant les tarifes que s'aprovin mitjançant una resolució de la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions.

2. El Fons està destinat a prolongar la cobertura de l'assegurança per a les responsabilitats assegurades en la pòlissa original i, en els seus mateixos termes,

per als danys que, havent estat causats per les activitats autoritzades durant el període de vigència de l'assegurança, es manifestin o reclamin després del transcurs dels terminis de manifestació o reclamació admesos a la pòlissa, i es reclamin en el transcurs, com a màxim, d'un nombre d'anys igual a aquell durant el qual la pòlissa d'assegurança va ser vigent, comptats des que aquesta va acabar i amb el límit de 30 anys.

No obstant això, atès que els terminis de manifestació i reclamació admesos a la pòlissa inclouen els tres anys següents a la terminació de la vigència de l'assegurança, el límit de la cobertura del Consorci de Compensació d'Assegurances mai no seria superior a 27 anys.

En el supòsit que en algun moment l'assegurança sigui interrompuda perquè no s'ha procedit a la seva renovació, aquest període d'interrupció s'exclou als efectes de la cobertura del Fons.

3. El Fons no atorga cobertura per a:

a) Les activitats les assegurances de les quals hagin estat cancel·lades abans de cessar l'activitat.

b) Els danys que hagin estat generats després de cessar l'activitat, perquè s'han abandonat instal·lacions amb potencial contaminant, sense complir amb les mesures obligatòries per evitar el risc esmentat.

c) Els fets, danys o responsabilitats que no haguessin tingut cobertura en l'assegurança si la pòlissa hagués estat en vigor.

d) Els episodis de contaminació que siguin descoberts de manera fefaent per primera vegada, abans de transcórrer tres anys des que va tenir lloc el cessament de l'activitat assegurada. A aquests efectes, es considera la data de cessament de l'activitat assegurada aquella en què van concloure les operacions preceptives per al sanejament o desmantellament de les instal·lacions als efectes de prevenció de contaminacions futures, o bé aquella en què l'assegurat va deixar de portar a terme qualsevol tipus d'activitat a la instal·lació.

e) Els episodis de contaminació que siguin reclamats per primera vegada després de transcorregut el termini d'aplicació previst a l'article 4 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre.

El Consorci ha d'atendre amb càrrec al mateix Fons les obligacions que, en els termes i amb els límits de la pòlissa d'assegurança, corresponguin als operadors que l'hagin subscripta, i l'entitat asseguradora de la qual hagi estat declarada en concurs o, si ha estat dissolta i es troba en situació d'insolvència, estigui subjecta a un procediment de liquidació intervinguda o aquesta hagi estat assumida pel mateix Consorci de Compensació d'Assegurances.

4. Les responsabilitats del Fons es corresponen en cada cas amb els imports que, segons cada tipus d'activitat, hagin estat determinats de conformitat amb el que preveu l'article 24 de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i en el cas de les esmentades al primer apartat d'aquest article queden limitades, a més, a l'import total constituït en aquest.

En cas que durant el període de vigència de l'assegurança o les assegurances successives s'hagi modificat la suma assegurada, el Fons cobreix una suma assegurada equivalent a la mitjana aritmètica de les sumes assegurades durant els últims cinc anys, com a màxim, en què les assegurances han estat vigents, a comptar de l'any en què es va produir el dany mediambiental.

5. No s'atenen amb càrrec al Fons les exclusions de cobertura que preveu la pòlissa d'assegurança, ni les que estableixen la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i les disposicions que la despleguen.

6. Les entitats asseguradores estan obligades a conservar la informació relativa als contractes d'assegurances subscrits per donar cobertura a la garantia financera obligatòria, durant l'àmbit temporal de la responsabilitat mediambiental, i han de posar a disposició del

ConSORCI aquesta informació quan li sigui sol·licitada. La informació ha de contenir les dades següents:

- a) Activitat.
- b) Nom del prenedor, de l'operador i el NIF de tots dos.
- c) Suma assegurada.
- d) Períodes de vigència de la pòlissa.
- e) Condicions de cobertura.

SECCIÓ 3A VERIFICACIÓ DE L'ANÀLISI DE RISCOS MEDIAMBIENTALS

Article 45. *Verificació de l'informe d'anàlisi de riscos mediambientals.*

1. L'operador ha de sotmetre l'anàlisi de riscos mediambientals a un procediment de verificació, de conformitat amb el que disposen aquesta secció i la resta de normativa aplicable.

2. El procés de verificació ha de constatar com a mínim els aspectes següents:

- a) El compliment de la norma UNE 150.008 o una norma equivalent, que serveixi com a referència.
- b) La traçabilitat de les dades de partida utilitzades per a l'elaboració de l'anàlisi de riscos.
- c) La garantia que els models, les eines i les tècniques utilitzats en el marc del mètode establert pels estàndards esmentats a la lletra a) gaudeixen de reconeixement internacional per part de la comunitat tecnicocientífica, o es consideren solvents per a l'àmbit d'aplicació de l'anàlisi.

Article 46. *Requisits mínims dels verificadors.*

1. El verificador ha de complir els requisits mínims següents:

- a) Ser independent del titular de la instal·lació.
- b) Portar a terme les seves activitats de manera professional, competent i objectiva.
- c) Conèixer la normativa i les directrius pertinents en matèria de responsabilitat mediambiental i anàlisi de riscos, en particular:

1r La Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental, i la seva normativa de desplegament.

2n Les directrius, recomanacions o resolucions interpretatives sobre prevenció i reparació de danys ambientals que, si s'escau, elabori la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals.

3r Les normes i directrius pertinents adoptades per la Comissió Europea.

4t La norma UNE 150.008 o normes equivalents.

d) Estar acreditat per l'òrgan competent en matèria d'acreditació.

2. Tant les activitats de verificació com d'acreditació són compatibles amb les exigències que deriven de l'aplicació de la Directiva 2006/123/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis al mercat interior.

Disposició addicional primera. *Tramesa d'informació a la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals.*

De conformitat amb el que estableix la disposició addicional cinquena de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, les comunitats autònomes han d'informar a la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals, amb una periodicitat anual, dels danys mediambientals ocorreguts al seu territori i dels projectes de reparació aprovats per portar a terme la seva reparació.

Disposició addicional segona. *Règim econòmic de la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals.*

La constitució i funcionament de la Comissió tècnica de prevenció i reparació de danys mediambientals que regula aquest Reglament no comporta cap increment de la despesa pública i s'ha d'atendre amb els recursos personals i materials existents al Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí.

Disposició addicional tercera. *Adaptació de les assegurances existents.*

1. Els titulars d'activitats econòmiques o professionals que per disposicions mediambientals anteriors a la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, estiguin subjectes a l'obligació de prestar fiances o contractar assegurances de responsabilitat que cobreixin danys a les persones, a les coses i a la restauració dels recursos naturals poden, o bé substituir aquestes fiances i assegurances per altres mitjançant les quals també es cobreixin les responsabilitats que derivin de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, o bé complementar-les amb aquesta mateixa finalitat.

2. Per a la fixació de les quanties que s'hagin d'assegurar de conformitat amb la Llei esmentada, l'autoritat competent ha d'utilitzar els criteris fixats en aquest Reial decret.

Disposició addicional quarta. *Revisió dels mètodes per a la fixació de la quantia de la garantia financera i per a la reparació del dany mediambiental.*

El mètode establert a l'article 33 d'aquest Reglament per a la fixació de la quantia de la garantia financera del dany i la metodologia de reparació l'ha de revisar el Govern tenint en compte l'experiència derivada de la seva aplicació quan hagi transcorregut un termini suficient per avaluar-ne la idoneïtat, i en tot cas, transcorreguts cinc anys computats des que la garantia financera obligatòria sigui exigible, en el primer cas, i des de l'entrada en vigor del Reglament, en el segon cas.

Disposició addicional cinquena. *Reconeixement de les garanties financeres de responsabilitat mediambiental d'un altre estat membre de la Unió Europea.*

1. En aplicació del principi de lliure prestació de serveis transfronterers que recull l'article 49 del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea, es reconeixen les garanties financeres de responsabilitat mediambiental equivalents a les previstes a la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i desplegades en aquest Reial decret, de què disposin els operadors de les activitats incloses a l'annex III de la Llei esmentada establerts en altres estats de la Unió Europea.

El dipòsit d'aquestes garanties davant l'autoritat competent espanyola s'ha d'acompanyar de la traducció a una llengua oficial en l'àmbit territorial d'aquella, i d'una declaració, formulada sota la responsabilitat de qui l'emeti, de complir els requisits d'aquest Reglament.

2. Les garanties financeres de responsabilitat mediambiental que preveu la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i que desplega aquest Reglament, atorgades per entitats equivalents a bancs, caixes d'estalvis, cooperatives de crèdit, societats de garantia recíproca o establiments financers de crèdit, així com per entitats d'assegurança existents en un altre estat de la Unió Europea i autoritzades per operar a Espanya en règim de dret d'establiment o de lliure prestació de serveis, queden subjectes a la legislació espanyola i sotmeses a la jurisdicció i competència dels jutjats i tribunals de la localitat on tingui la seva seu l'autoritat competent per al seu dipòsit.

Disposició addicional sisena. *Adaptació d'anàlisi de riscos ambientals existents.*

Els titulars d'activitats econòmiques o professionals que per disposicions mediambientals anteriors a la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, estiguin subjectes a l'obligació de fer anàlisi de riscos ambientals, poden fer una sola anàlisi de riscos sempre que compleixi els

objectius i els requisits exigits tant en el règim de responsabilitat mediambiental com en les normes sectorials que els prevegin.

En cas que els operadors ja disposin d'anàlisis de riscos ambientals les poden adaptar a les exigències de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, i al que disposa aquest Reglament.

Disposició final primera. *Realització de l'anàlisi dels riscos ambientals.*

1. La realització de les anàlisis dels riscos mediambientals necessàries per al càlcul de la quantia de la garantia financera prevista al capítol III no s'ha de portar a terme amb caràcter obligatori fins que no es publiquin les ordres ministerials a què es refereix la disposició final quarta de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre.

2. Els models d'informe de riscos ambientals tipus de cada sector o, si s'escau, la guia metodològica corresponent s'han d'elaborar abans de les ordres ministerials esmentades.

Disposició final segona. *Garanties financeres obligatòries per explotació d'instal·lacions de residus d'indústries extractives.*

1. La garantia financera obligatòria que regula el capítol III d'aquest Reglament ha de tenir en compte la cobertura atorgada per les garanties financeres obligatòries que han de constituir els titulars de les entitats explotadores de les instal·lacions de residus de les indústries extractives, en el marc del que disposa la Directiva 2006/21/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de març de 2006, sobre la gestió dels residus d'indústries extractives i per la qual es modifica la Directiva 2004/35/CE, de manera que no es produeixi superposició o descobert.

2. L'operador pot integrar en una sola totes les garanties financeres a què es refereix l'apartat anterior, incloent-hi l'obligatòria en concepte de rehabilitació de l'espai afectat per la mateixa explotació i els seus serveis i instal·lacions annexos. En aquest cas, la quantitat destinada a fer front a cadascun dels riscos ha de quedar clarament delimitada i fàcilment disponible de la resta de la garantia.

ANNEX I

Aspectes tècnics de la determinació del dany mediambiental

I. *Identificació dels recursos naturals i serveis afectats*

1. Quan per a la identificació dels recursos naturals sigui necessari acudir a models de simulació que permetin determinar el comportament de l'agent en els mitjans de difusió i valorar l'exposició dels recursos, s'han d'utilitzar documents de referència acreditats o emesos per organismes oficials. Tenen aquesta condició, entre d'altres, la Technical Guidance Document on Risk Assessment (CE, 2003) i la Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment (ECHA, 2008).

Els recursos identificats determinen l'escala d'estudi rellevant per a la quantificació del dany. Per definir l'escala d'estudi s'ha de tenir en compte l'afecció de l'ecosistema a nivell d'individu, població, hàbitat o comunitat.

Aquesta definició condiona la unitat o unitats de mesura a partir de les quals es quantifiquen els recursos naturals afectats i que s'han de generar a través de la reparació.

2. Per a la identificació dels serveis s'han d'utilitzar inventaris de serveis emparats en marcs de referència objectius i contrastats científicament. Té aquesta condició, entre d'altres, l'inventari de serveis proposat per l'Avaluació dels Ecosistemes del Mil·lenni, en què es basa, a manera d'exemple, la taula següent.

Tipus de serveis ambientals que presten els ecosistemes:

<i>Serveis de base</i>		
Serveis necessaris per a la producció dels altres serveis dels ecosistemes:		
Cicle de nutrients		
Formació de sòl		
Producció primària		
<i>Serveis d'aprovisionament</i>	<i>Serveis de regulació</i>	<i>Serveis culturals</i>
Productes que s'obtenen dels ecosistemes:	Beneficis que s'obtenen de la regulació dels processos dels ecosistemes:	Beneficis intangibles que s'obtenen dels ecosistemes:
Aliment.	Regulació de la qualitat de l'aire.	Valors espirituals i religiosos.
Fibra.	Regulació del clima.	Valors estètics.
Combustible.	Regulació de l'aigua.	Recreació i ecoturisme.
Recursos genètics.	Regulació de l'erosió.	Educativitat.
Productes bioquímics, medicines naturals, productes farmacèutics.	Purificació de l'aigua i tractament d'aigües residuals.	
Aigua dolça.	Regulació de malalties.	
	Regulació de pestes.	
	Pol·linització.	
	Regulació dels desastres naturals.	

Els serveis identificats determinen, de la mateixa manera que en el cas dels recursos, l'escala d'estudi que és rellevant per a la quantificació del dany.

II. *Extensió del dany*

1. L'extensió del dany es mesura en unitats biofísiques del recurs afectat relatives a la superfície, la massa, el volum, o la grandària de la població, entre d'altres.

L'operador pot utilitzar en aquesta tasca models de simulació del transport i del comportament de l'agent causant del dany en els mitjans de difusió i en els receptors.

2. Per a la determinació de l'extensió del dany a les espècies silvestres s'ha de considerar tant la seva exposició directa a l'agent causant del dany, via inhalació o ingestió, com la seva exposició indirecta a través de la cadena tròfica, l'atmosfera, l'hàbitat, el sòl, les aigües i la ribera del mar i de les rieres, entre d'altres.

3. En cas que l'agent causant del dany sigui de tipus químic, l'operador ha de determinar la concentració que pot assolir la substància esmentada en el medi receptor. En la mesura que es pugui, l'operador ha d'establir la distribució de la concentració en la superfície afectada.

4. En cas que l'agent causant del dany sigui un organisme modificat genèticament, la determinació de l'extensió del dany s'ha de fer de conformitat amb el que disposen la Llei 9/2003, de 25 d'abril, per la qual s'estableix el règim jurídic de la utilització confinada, alliberament voluntari i comercialització d'organismes modificats genèticament, i el Reial decret 178/2004, de 30 de gener, pel qual s'aprova el Reglament general per al seu desplegament, mitjançant una anàlisi a aquest efecte, cas per cas, acreditat per un organisme oficialment reconegut.

En la determinació de l'extensió del dany ocasionat per organismes genèticament modificats s'han de considerar tant la seva exposició directa a l'agent causant del dany

com la seva exposició indirecta a través de mecanismes com ara la interacció amb altres organismes, la transferència de material genètic o els canvis en l'ús o la gestió. Així mateix s'hi han de considerar els efectes acumulats a llarg termini, en els termes en què es descriuen a l'annex IV del Reial decret 178/2004, de 30 de gener.

III. *Intensitat del dany*

L'estimació de la intensitat del dany s'ha de fer a partir d'indicadors quantitius i qualitius. En cas que no es trobi un indicador adequat a aquest efecte, es pot dissenyar una escala que representi en termes de percentatge les variacions de qualitat experimentades pels recursos o serveis afectats.

Per a la valoració de manera específica dels efectes sobre les espècies silvestres i la salut humana s'ha de considerar qualsevol via d'exposició a través de l'aire, l'aigua i el sòl, incloent-hi la ingestió, la inhalació i l'absorció.

1. Intensitat del dany ocasionat per un agent de tipus químic.

1.1 En cas que l'agent causant del dany sigui una substància química, el nivell d'intensitat s'ha de mesurar en relació amb la concentració o dosi límit. Per a això s'han de considerar, entre altres aspectes, la concentració que assoleix la substància esmentada en el receptor afectat, el temps d'exposició del receptor a la substància i la relació de tots dos amb el llindar de toxicitat.

Amb aquesta finalitat, i en la mesura que tècnicament sigui possible, s'ha d'obtenir informació sobre els llindars de toxicitat dels recursos que es puguin veure afectats i que s'associen a l'agent químic. Aquesta informació es pot obtenir, entre d'altres fonts, de les bases de dades de substàncies químiques que proporcionen l'Agència Europea de Substàncies i Preparats Químics (ECHA), l'Institut per a la Salut i Protecció del Consumidor (Institute for Health and Consumer Protection) pertanyent al Centre Comú de Recerca de la Comissió Europea (European Commission's Joint Research Centre), com ara IUCLID (International Uniform Chemical Information Database), SRC (Syracuse Research Corporation), Chemfinder, IPCS (International Programme on Chemical Safety) i OECD Existing Chemicals.

En la determinació de la intensitat del dany s'ha de distingir entre nivells aguts, crònics i potencials, d'acord amb el que estableix l'article 2.e).

1.2 En cas de disposar de més d'un llindar de toxicitat que permeti avaluar el mateix nivell d'intensitat per al mateix receptor i temps d'exposició, s'ha d'escollir l'indicador de menor valor d'acord amb el principi de precaució.

1.3 En els casos en què no hi hagi informació sobre el llindar de toxicitat de l'agent químic, l'operador ha d'optar justificadament per una de les solucions següents:

a) S'ha de fer un estudi experimental que permeti establir els llindars de dany per a la substància i el receptor que són objecte d'estudi, el qual ha de ser de característiques similars a les que preveu la legislació vigent de regulació de productes químics.

b) S'han d'utilitzar els valors llindar o de concentració límit que preveu la legislació vigent referent a vessaments, abocaments o nivells d'immissió, en cas que no afectin la salut humana.

c) S'han d'aplicar valors d'altres substàncies les propietats físiques i químiques de les quals afectin de manera similar el mateix recurs.

2. Intensitat del dany ocasionat per un agent de tipus físic o biològic.

2.1 En cas que l'agent causant del dany sigui de tipus físic, per determinar la intensitat del dany s'han d'utilitzar tant índexs com indicadors de qualitat ambiental que permetin estimar la severitat dels efectes ocasionats sobre el receptor. La determinació de la intensitat del dany es pot establir a partir del coeficient de variació de l'indicador esmentat abans i després del dany. En aquesta tasca l'operador ha de distingir, quan es pugui, entre els efectes de tipus agut, crònic i potencial, atenent, en el cas de les espècies, el percentatge de població exposada al dany que s'ha vist afectada.

2.2 En cas que l'agent causant del dany sigui un organisme modificat genèticament, la intensitat del dany s'ha de caracteritzar en funció de la seva perillositat, atenent els criteris següents, i el que estableixen la Llei 9/2003, de 25 d'abril, i el Reial decret 178/2004, de 30 de gener:

En el cas de les utilitzacions confinades:

- a) **Nivell d'intensitat alt:** quan l'organisme modificat genèticament sigui de tipus 3 o 4, és a dir, els que s'han d'utilitzar amb un grau de confinament alt o moderat.
- b) **Nivell d'intensitat mitjà:** quan l'organisme modificat genèticament sigui de tipus 2, és a dir, tingui associat un grau de confinament de tipus mitjà.
- c) **Nivell d'intensitat baix:** quan l'organisme modificat genèticament sigui de tipus 1, és a dir, la seva manipulació requereixi un grau de confinament de tipus baix.

En el cas dels alliberaments voluntaris, la intensitat del dany s'ha de determinar mitjançant una anàlisi, cas per cas, acreditada per un organisme oficialment reconegut.

IV. *Fons d'informació per a la determinació de l'estat bàsic*

1. La determinació de l'estat bàsic constitueix el nivell de referència al qual s'ha d'arribar mitjançant la posada en pràctica de les mesures de reparació corresponents. L'estat bàsic es determina a partir de dades de tipus històric, de referència, de control o de canvis experimentats pel receptor a conseqüència del dany. Les dades es poden emprar soles o combinades, segons el cas.

2. Es poden utilitzar les fonts d'informació següents:

- a) Informació recollida sobre el lloc afectat en un període de temps anterior a l'ocurrència del dany. Pot comprendre, entre d'altres aspectes, descripcions ecològiques i geològiques, llistes d'espècies o informació cartogràfica i fotogràfica.
- b) Informació que contingui patrons històrics o tendències quant a l'estructura i les funcions del conjunt dels recursos naturals afectats.
- c) Informació procedent d'altres àrees que no estan ni estaran afectades pel dany, similars i preferentment adjacents al lloc afectat, respecte a les condicions fisicoquímiques i als paràmetres ecològics que són objecte d'estudi.
- d) Informació relacionada amb el lloc afectat procedent d'altres projectes de reparació sobre els mateixos recursos naturals o els serveis dels recursos naturals que han estat afectats.

ANNEX II

Metodologia per al càlcul de les mesures de reparació complementària i compensatòria

I. *Criteris d'equivalència*

1. L'aplicació de les mesures de reparació complementària i compensatòria implica la utilització de criteris d'equivalència, de conformitat amb el que disposa l'annex II de la Llei 26/2007, de 23 d'octubre. Els criteris d'equivalència permeten calcular els recursos naturals i serveis de recursos naturals que s'han de generar mitjançant la reparació. Es distingeixen quatre tipus de criteris d'equivalència:

Recurs-recurs: criteri que valora els recursos naturals danyats a partir del projecte que proporcioni recursos del mateix tipus, quantitat i qualitat que els danyats. La unitat de mesura utilitzada per determinar els recursos naturals danyats i els que es poden obtenir a través de la reparació és el mateix recurs, en assumir que existeix un grau de substitució ple entre una unitat de recurs danyada i la que es pot obtenir mitjançant la reparació.

Servei-servei: criteri que valora els recursos naturals o serveis de recursos naturals danyats a partir del projecte que proporcioni serveis del mateix tipus, quantitat i qualitat, o qualitat ajustable, que els danyats. La unitat de mesura utilitzada per determinar els

recursos naturals o serveis dels recursos naturals danyats i els que es poden obtenir a través de la reparació s'expressa en relació amb el volum, la superfície o l'hàbitat del recurs afectat i amb un paràmetre que representi la variació de la qualitat o el nivell de provisió de serveis del recurs esmentat en el temps. En aquest cas, l'extensió danyada i la que és objecte de reparació poden ser diferents, atès que la finalitat és ajustar el nivell de provisió o la diferència de qualitat dels serveis entre els recursos danyats i els que es generin a través de la reparació.

Valor-valor: valoració monetària que presumeix que el valor social dels recursos naturals i els serveis dels recursos naturals danyats és equivalent al valor social dels beneficis ambientals d'altres recursos o serveis generats a través del projecte de reparació.

Valor-cost: valoració monetària que presumeix que el valor social del dany mediambiental equival al cost del projecte de reparació.

2. La selecció del criteri d'equivalència s'ha de fer segons l'ordre de preferència següent:

- 1r El criteri recurs-recurs o servei-servei.
- 2n El criteri valor-valor.
- 3r El criteri valor-cost.

3. Cada criteri d'equivalència descriu un grau de substitució entre els recursos naturals o serveis dels recursos naturals que s'han perdut i els que es pretenen generar mitjançant la reparació. La seva aplicació requereix utilitzar la mateixa unitat de mesura per determinar, d'una banda, la pèrdua de recursos o serveis danyats i, de l'altra, el guany de recursos o serveis obtingut a través de les mesures de reparació.

II. Selecció del criteri d'equivalència

1. La selecció del criteri d'equivalència s'ha d'ajustar al que estableix aquest apartat II i ha de tenir en compte els factors següents:

- a) El tipus dels recursos naturals o serveis dels recursos naturals que s'han perdut i es poden guanyar mitjançant la reparació.
- b) La qualitat dels recursos naturals o serveis dels recursos naturals que s'han perdut i els que es poden guanyar mitjançant la reparació.
- c) La possibilitat d'utilitzar la mateixa unitat de mesura per estimar les pèrdues i els guanys dels recursos naturals i els serveis dels recursos naturals.
- d) El lloc on es portarà a terme la reparació.
- e) El cost de la reparació.

2. S'ha d'aplicar un criteri d'equivalència de tipus recurs-recurs o servei-servei quan sigui possible proporcionar a través de la reparació el mateix tipus i la mateixa qualitat, o una qualitat ajustable, de recursos o serveis que els que s'han perdut a conseqüència del dany mediambiental.

A l'efecte del que disposa aquest annex, per qualitat dels recursos naturals s'entén la variació del nivell de provisió de serveis generat pels recursos esmentats. La qualitat esmentada és ajustable quan es pugui incrementar la quantitat de recurs per obtenir el mateix nivell de provisió de serveis.

2.1 S'ha d'aplicar un criteri d'equivalència recurs-recurs quan existeixi un grau de substitució ple entre el tipus i la qualitat dels recursos naturals danyats i els que es poden obtenir a través de la reparació complementària o compensatòria.

L'equivalència recurs-recurs es pot realitzar en cas que no sigui necessari computar la variació en el temps de la qualitat o del nivell de provisió de serveis dels recursos naturals afectats i els que es poden obtenir a través de la reparació.

L'aplicació d'un criteri d'equivalència recurs-recurs requereix disposar d'informació relativa a l'extensió del recurs natural afectat, a la durada del dany mediambiental i, si s'escau, a les conseqüències sobre la dinàmica de la població afectada i al temps fins que tingui efecte la reparació.

2.2 S'ha d'utilitzar un criteri d'equivalència servei-servei en cas que es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Que els recursos naturals danyats i els que s'obtinguin a través de la reparació complementària o compensatòria siguin de qualitat significativament diferent o de qualitat no ajustable.

b) Que la reparació complementària o compensatòria generi recursos naturals o serveis de recursos naturals de diferent tipus però comparables als danyats. A aquests efectes, els recursos són comparables en cas que sigui possible estimar la taxa d'intercanvi entre els recursos naturals o serveis dels recursos naturals danyats i els que es poden obtenir a través de la reparació, de conformitat amb el que estableix l'epígraf VIII.

3. Per a l'aplicació del criteri servei-servei és necessària, a més de la informació exigida per aplicar una equivalència de tipus recurs-recurs, la relativa a la variació de la qualitat o del nivell de provisió de serveis dels recursos danyats i dels que es poden obtenir a través de la reparació.

4. S'ha d'aplicar un criteri d'equivalència de tipus valor-valor en els supòsits següents:

a) que no sigui possible adoptar un criteri d'equivalència de tipus recurs-recurs o servei-servei;

b) que la seva aplicació impliqui un cost desproporcionat, o bé,

c) que no es puguin estimar les taxes d'intercanvi entre els recursos naturals o serveis dels recursos naturals perduts i els guanyats a través de la reparació.

5. S'ha d'aplicar un criteri d'equivalència de tipus valor-cost en cas que no sigui possible estimar el valor social dels recursos naturals o els serveis dels recursos que es poden generar a través del projecte de reparació o quan la valoració esmentada no es pugui realitzar en un termini o amb uns costos raonables.

III. Anàlisi d'equivalència de recursos

1. Els criteris d'equivalència recurs-recurs i servei-servei s'apliquen mitjançant el mètode basat en l'anàlisi d'equivalència de recursos.

L'anàlisi d'equivalència de recursos és una eina metodològica per calcular la quantitat de recursos i serveis similars als danyats que s'han de generar a través de la reparació complementària i compensatòria.

La pèrdua de recursos i serveis que sigui reversible s'ha de compensar mitjançant una reparació compensatòria i les pèrdues irreversibles o la reparació de les quals no es pugui portar a terme en un període de temps raonable s'han de reparar mitjançant mesures complementàries.

L'anàlisi d'equivalència de recursos rep el nom d'anàlisi d'equivalència d'hàbitat quan la unitat de mesura utilitzada per estimar les pèrdues i els guanys de recursos naturals o serveis s'expressi en funció de la quantitat d'hàbitat dels serveis que aquest presta.

2. L'operador ha de determinar tant les pèrdues provisionals com les irreversibles de recursos naturals o serveis dels recursos naturals esdevingudes a conseqüència del dany mediambiental fins que assoleixin l'estat bàsic, i els guanys de recursos o serveis obtinguts mitjançant la reparació.

3. Als efectes del que disposa l'apartat anterior, s'han d'identificar una o més unitats de mesura a partir de les quals l'operador ha d'estimar les pèrdues al lloc del dany dels recursos naturals o dels serveis, i els guanys dels recursos o serveis esmentats al lloc on es porti a terme la reparació. Les unitats de mesura utilitzades per estimar les pèrdues i els guanys esmentats han de ser les mateixes i poden consistir en un indicador ecològic quantitatiu, qualitatiu, monoatribut o multiatribut, segons el cas, i han de coincidir, en la mesura que sigui possible i adequat, amb els indicadors que han estat emprats per caracteritzar el dany durant el procés de quantificació.

4. L'estimació de les pèrdues dels recursos naturals o dels serveis s'ha de realitzar descomptant a l'any de referència (entenen com a tal l'any de reclamació) el flux de

pèrdues i el flux de guanys dels recursos o serveis esmentats generats pel projecte de reparació.

A aquest efecte, i amb caràcter general, l'operador ha de prendre un valor de referència de la taxa de descompte del 75 per cent del tipus d'interès mitjà de l'última subhasta d'obligacions de l'Estat a 10 anys, anterior al moment de la reclamació. En cap cas el valor de referència de la taxa de descompte pot ser inferior a l'1 per cent.

En cas que l'horitzó temporal de reparació sigui superior a 30 anys, s'ha d'utilitzar un mètode de descompte de tipus hiperbòlic, és a dir, basat en una taxa de descompte variable i decreixent amb el temps.

IV. *Estimació de les pèrdues de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals*

1. L'operador ha d'estimar el nivell dels recursos naturals o dels serveis danyats des que es produeix el dany mediambiental fins al moment previst perquè la reparació primària tingui efecte, inclosa, si s'escau, l'estimació de les pèrdues irreversibles de recursos o serveis si l'estat bàsic no pot ser assolit. La tasca esmentada s'ha de realitzar per a l'extensió del mitjà receptor afectat, generalment mesurada en unitats de recurs o per unitat de volum, superfície o hàbitat perdut, amb la finalitat d'obtenir el nivell de pèrdua de recursos o serveis del lloc danyat descomptat en el temps, d'acord amb la taxa prevista en aquest annex.

Aquesta estimació rep el nom de debit mediambiental; el debit mediambiental total és el resultat de sumar els debits de tots els anys des que té lloc el dany mediambiental fins que els recursos naturals o els serveis dels recursos naturals recuperen el seu estat bàsic.

2. Per al càlcul del debit mediambiental s'ha de determinar la taxa de recuperació dels recursos naturals o dels serveis que aquests presten fins que té efecte la reparació primària. La selecció de la taxa de recuperació depèn de la unitat de mesura que s'hagi escollit per a l'estimació en el temps de les pèrdues dels recursos naturals o dels serveis. Per calcular la taxa esmentada, l'operador pot optar per utilitzar una anàlisi probabilística dels factors ambientals que influeixen en el càlcul del debit o considerar el pitjor escenari possible, d'acord amb el principi de precaució, entre d'altres possibilitats.

3. En cas que la reparació primària no estigui basada en la recuperació natural, el càlcul del debit mediambiental total ha d'incloure la possible pèrdua de qualitat ambiental que pugui experimentar el receptor afectat, a conseqüència de la intervenció al lloc del dany.

4. El càlcul del debit mediambiental total ha de tenir en compte tant l'escenari basat en un horitzó de recuperació limitat en el temps fins que els recursos naturals o els serveis recuperin el seu estat bàsic, com l'escenari basat en una pèrdua irreversible de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals danyats, en cas que l'estat bàsic no pugui ser assolit.

V. *Estimació dels guanys de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals obtinguts mitjançant la reparació complementària o compensatòria*

1. L'operador ha d'estimar el nivell dels recursos naturals o dels serveis que es generaran a través de la reparació complementària i compensatòria. L'estimació esmentada representa els beneficis potencials, en termes biofísics, que pot generar cada alternativa de reparació en el temps.

En la tasca esmentada s'han de concretar els aspectes següents:

a) El moment a partir del qual es comencen a computar els guanys dels recursos naturals o dels serveis que aquests presten. Es pot elegir, entre d'altres opcions, pel moment en què s'ha culminat la reparació primària, el moment en què comença la reparació complementària o la compensatòria, o quan les esmentades mesures reparadores comencen a tenir efecte.

b) El perfil de generació dels recursos naturals o dels serveis dels recursos naturals durant la reparació complementària i compensatòria, i l'horitzó temporal fins que tenen efecte les mesures esmentades. A aquests efectes, l'operador es pot recolzar, entre d'altres

opcions, en models de «punts de pas» per a determinades dates o ajustar el perfil a una funció de tipus logística, lineal o exponencial, segons el cas.

c) El temps en què es manté el nivell de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals generats a través de la reparació complementària o compensatòria.

2. Els guanys de recursos naturals o de serveis que es generin mitjançant la reparació complementària o compensatòria han de ser descomptats en el temps i estimats en unitats de recurs o per unitat de volum, de superfície o d'hàbitat creat, segons el cas. La seva estimació rep el nom de crèdit mediambiental. El crèdit mediambiental total és el resultat de sumar els crèdits de tots els anys des que es comencen a computar els guanys de recursos o serveis, fins que el benefici acumulat dels recursos o serveis esmentats sigui igual a la pèrdua de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals ocasionada pel dany mediambiental. El benefici acumulat esmentat es representa generalment mitjançant un percentatge calculat respecte al total del servei que és necessari generar a través d'aquesta reparació.

En la tasca esmentada s'ha d'utilitzar la mateixa taxa de descompte i el mateix any base (que és l'any de reclamació) emprats per estimar la pèrdua de recursos o serveis a què es refereixen els apartats IV i VI d'aquest annex.

3. La previsió del crèdit mediambiental generat per la reparació complementària o compensatòria s'ha de realitzar prenent com a referència la mateixa unitat de mesura que s'hagi escollit per a l'estimació en el temps de les pèrdues dels recursos naturals o dels serveis. A aquests efectes, la seva estimació ve donada per la variació que experimenti la unitat de mesura a conseqüència de l'acció reparadora, en relació amb el nivell de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals que existiria al lloc on es porta a terme la reparació en cas que el dany mediambiental no s'hagués produït.

VI. *Ajust de les pèrdues i els guanys de recursos naturals o de serveis dels recursos naturals*

1. L'operador ha d'ajustar les pèrdues dels recursos naturals o de serveis dels recursos naturals esdevingudes al lloc del dany amb els guanys dels recursos o serveis esmentats que es podrien obtenir, per projecte o unitat de superfície reparada, mitjançant la reparació complementària o compensatòria. L'objectiu de la tasca esmentada és estimar la quantitat de reparació requerida per compensar el dany mediambiental.

2. L'ajust de la reparació està determinat pel quocient entre el debit mediambiental total i el crèdit mediambiental total.

El resultat del quocient indica la quantitat de reparació complementària o compensatòria requerida en unitats de recurs o per unitat de volum, de superfície o d'hàbitat creat, segons el cas.

VII. *Tècniques de valoració alternatives*

1. L'aplicació dels criteris d'equivalència valor-valor i valor-cost s'ha de portar a terme mitjançant l'ús de les tècniques de valoració que ofereix l'anàlisi econòmica. A aquests efectes i en cas que sigui necessari, es pot aplicar el mètode de transferència de resultats, que permet adaptar experiències de valoració ja existents al cas d'estudi.

2. No obstant el que disposa l'apartat anterior, l'aplicació d'un criteri d'equivalència valor-valor i valor-cost es pot realitzar seguint la metodologia de l'anàlisi d'equivalència, sempre que la unitat de mesura utilitzada per quantificar el debit mediambiental i el crèdit mediambiental sigui monetària.

3. Les tècniques de valoració alternatives poden ser directes, com és el cas de la valoració contingent, o indirectes, com ara les basades en el cost de reposició, la funció de producció, el cost de viatge i els preus hedònics, entre d'altres.

Les tècniques de valoració indirecta o de preferències revelades permeten mesurar la importància que es concedeix a la variació en la qualitat d'un servei ambiental determinat, depenent de la relació entre els béns i serveis ambientals objecte de valoració i altres béns i serveis o entrades productives que circulen al mercat.

Les tècniques de valoració directa o de preferències declarades busquen accedir al valor dels serveis ambientals quan no és possible determinar la relació entre la valoració que fa una persona d'un bé o servei ambiental i el comportament en mercats reals dels béns i serveis amb què està relacionat el bé o servei esmentat. Aquestes tècniques consisteixen a preguntar directament a les persones afectades pel valor que atorguen als canvis en el seu benestar associats a la modificació en les condicions d'oferta d'un bé o servei ambiental.

VIII. *Taxa d'intercanvi entre recursos o serveis perduts i els guanyats a través de la reparació*

1. L'operador ha de determinar la taxa d'intercanvi per ajustar els recursos naturals o serveis dels recursos naturals perduts i els que s'obtindran a través de la reparació complementària o compensatòria, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) que els recursos o serveis obtinguts a través de la reparació siguin de diferent tipus als danyats. En el supòsit que en aquest cas sigui possible identificar la taxa d'intercanvi, els recursos o serveis obtinguts mitjançant la reparació han de ser diferents, però comparables, dels danyats.

b) que el projecte de reparació comporti la generació de diversos recursos naturals o serveis de recursos naturals que assoleixin el seu estat bàsic en diferent moment del temps o en diferent proporció a la perduda originalment. En aquest supòsit la taxa d'intercanvi està dirigida a homogeneïtzar els recursos o serveis que s'obtinguin a través de la reparació.

2. La metodologia per calcular les taxes d'intercanvi entre els recursos o serveis perduts i els que s'obtindran mitjançant la reparació es pot basar tant en criteris biofísics, com per exemple la productivitat de l'hàbitat, com en estudis que reflecteixin les preferències socials. S'entén per preferències socials el conjunt de satisfaccions, desitjos o valors pels quals les persones i, per extensió, la societat s'inclinen, pel que fa als recursos naturals i els serveis ambientals que aquests presten. En cas que s'opti per la utilització d'estudis que reflecteixin les preferències socials, l'estimació de la taxa d'intercanvi s'ha de realitzar mitjançant les tècniques de valoració econòmica següent, atenent l'ordre de preferència següent:

- a) En primer lloc, el cost de reposició.
- b) En segon lloc, la valoració basada en preferències revelades.
- c) En tercer lloc, la valoració basada en preferències declarades.

3. El càlcul de les taxes d'intercanvi basat en el cost de reposició s'ha de realitzar atenent el cost de projectes de reparació coneguts, de forma que el nombre de projectes dupliqui, almenys, el nombre de taxes d'intercanvi de diferents combinacions de recursos naturals o serveis de recursos naturals que s'hagin d'estimar. La tasca esmentada s'ha de realitzar mitjançant la resolució del sistema d'equacions sobredimensionat resultant, és a dir, que tingui un nombre més gran d'equacions que d'incògnites.